

NIEUWE AVONTUREN

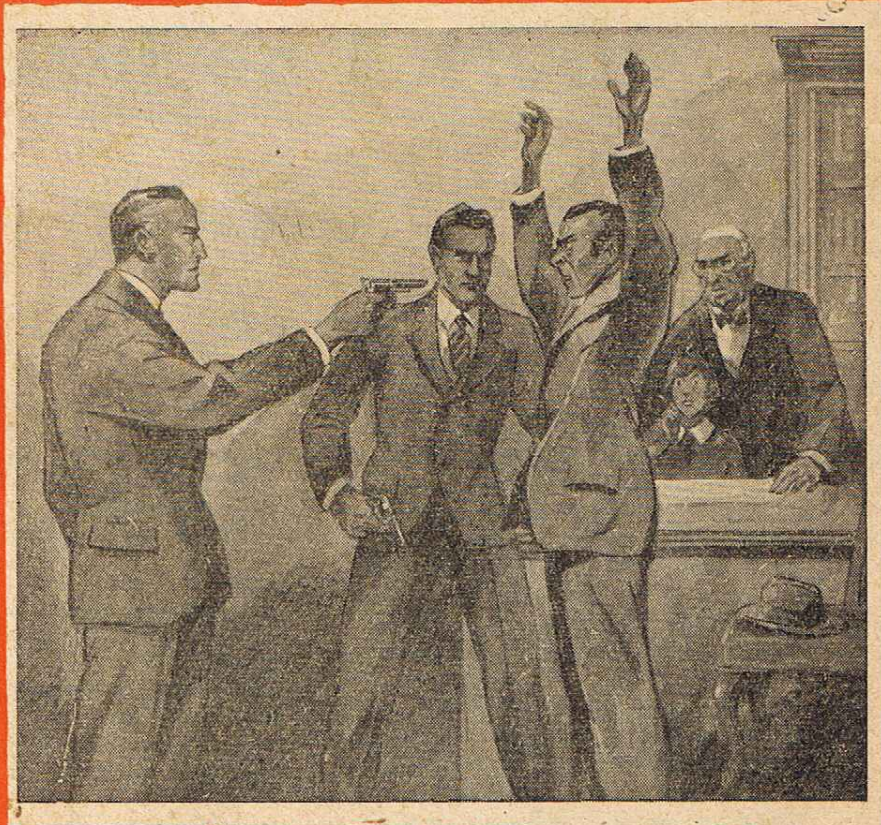
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Jacht op Fortuin

N° 2059

NEDERLAND : 35 Ct.
BELGIE : 5 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Jacht op Fortuin

HOOFDSTUK I.

DE BLINDE

Het was op een schone lentedag en de stad Londen baadde in het gouden zonlicht, dat uit een blauwe, wolkeloze hemel straalde en alles met zijn gloed verguldde.

De koepel van de St. Paul schitterde, als bestond hij uit klinkbaar goud.

Het was omstreeks elf uur in de ochtend en niet druk in de arbeiderswijken, daar het grootste gedeelte der mannelijke bevolking aan het werk was en de scholen nog niet waren uitgegaan, terwijl de huismoeders druk aan de arbeid waren.

Houndsditch, de wijk, waarheen ons verhaal ons voert, is een der armelijkste

en tevens oudste wijken van Londen.

De eeuwenoude huisjes, waarvan er velen nog voor de helft, of zelfs geheel uit hout bestaan, schijnen zich slechts overeind te kunnen houden door steun bij elkander te zoeken.

Sommige hellen zover voorover, dat men ieder ogenblik zou vrezen ze te zien instorten.

De ruiten zijn meestal klein en groezelig en de meeste geheel verkleurd door de invloed van het weer en door de tand des tijds.

Hier en daar kan men de bovenhuizen slechts bereiken door een houten

trap, die aan de buitenzijde van de huizen loopt.

Alles ziet er smerig en verwaarloosd uit en dat is geen wonder, want de mensen die hier wonen, hebben waarlijk geen geld ter beschikking, om te kunnen besteden aan de verfraaiing of het herstel van de krotten, waarin zij huizen.

En de huiseigenaren vinden het blijkbaar voldoende, als zij hun bezitting zodanig in orde houden, dat zij niet omver vallen, de vloeren niet instorten en het dak niet op een goeden dag naar beneden komt.

Toch scheen een der huizen in de Vinestreet, een der oudste, bouwvalligste maar zeker ook schilderachtigste straten van Houndsditch, al het mogelijke in het werk te stellen om er althans van buiten zo behoorlijk mogelijk uit te zien.

Dit was verkregen door een weinig witte verf, waarmede de vermoldde raamkozijnen bestreken waren, frisse gordijnen, die voor de ramen hingen en vooral door twee rekken vol potten geraniums en begonia's, die in de vensterbanken waren bevestigd.

De voorgevel van dit oude, smalle huis lag op het Zuiden en zo had de zon hier vrij spel en verleende het licht der zomerse dagen een glimp van de bekoorlijkheid, zelfs aan dit oude huiswraak.

De deur boven aan de hoge stoep ging open en er verscheen een vrouw, die behoedzaam de steile houten trap begon af te dalen, waarbij zij zich met de rechterhand tegen de muur steunde.

Aan haar rechterpols hing een soort karabie, waarin zij waarschijnlijk haar boodschappen ging doen en in de linkerhand droeg zij een zwart fluwelen tas met zilverbeugel geklemd.

De leeftijd van deze vrouw viel moeilijk te schatten. Zij kon evengoed vijfen-dertig als vijf-en-veertig jaar oud zijn. Haar gelaat was bleek en had regelmatige trekken en het was te zien, dat zij vroeger zelfs schoon geweest moest zijn. Haar wimpers waren buitengewoon lang, hetgeen de te duid-

lijker opviel, daar zij de ogen gesloten had. Heur haar was zwart, maar op vele plaatsen liepen er zilveren draden door. Zij was uiterst eenvoudig, maar keurig gekleed, en het viel niet moeilijk op te merken, dat de vrouw alle moeite deed met geringe middelen er zo netjes mogelijk uit te zien. Zij droeg een eenvoudige, zwarte japon, die waarschijnlijk betere dagen had gekend. Haar hoofd was bedekt met een eenvoudig, maar zeer ouderwets kanten mutsje.

Langzaam en voorzichtig daalde zij de trap af, totdat zij het smalle trottoir had bereikt; achter haar volgde een hondje, dat zijn meesteres op de voet volgde.

Het diertje keek met zijn vriendelijke oogjes naar zijn meesteres op, maar deze scheen het niet te zien.

Zij scheen een ogenblik in twijfel te verkeren, omtrent de weg, die zij zou inslaan en begon toen voetje voor voetje het trottoir te volgen, in de richting van de Theems. Nu en dan ging zij een kleine winkel binnen om daar enige provisie in te slaan en geleidelijk werd haar rieten mandje gevulder en zwaarder.

Het hondje, dat zich dicht tegen haar had aangedrongen, week niet van haar zijde.

En telkens als er iemand van de tegenovergestelde zijde van het trottoir aankwam, begon het luidkeels te keffen, als om zijn meesteres ergens voor te waarschuwen.

Dit bleek echter steeds overbodig te zijn, want om een of andere reden verlieten degenen, die van de tegenovergestelde zijde aankwamen, aanstonds het trottoir, zodra zij de vrouw herkendden.

Bij een dwarsstraat stond zij even stil en daarop begon zij de straat over te steken.

Zij was nauwelijks half weg, of aan de andere kant van de straat klonken luide angstkreten. Tegelijkertijd begon het hondje nog harder te keffen dan gewoonlijk. Hij zette zijn tanden in de rok van de vrouw en begon heftig te rukken.

Verschrikt stond de vrouw stil en scheen hulpeloos om zich heen te zien. Zij begreep dat er gevaar was, maar deed als iemand, die het niet weet te ontgaan.

In snelle vaart naderde een auto. De chauffeur had de vrouw blijkbaar gezien en liet zijn hoorn werken. Zij bleef echter stokstijf op dezelfde plaats staan en strekte slechts afwerend de handen uit, terwijl zij een zwakke kreet slaakte.

Het volgende ogenblik had de aanrijding plaats.

Weliswaar had de chauffeur al zijn best gedaan om zijn wagen nog tot stilstand te brengen, maar het was reeds te laat. De arme vrouw werd door de voorwielen geraakt en omver geworpen. Het boodschappenmandje vloog haar van de arm, het deksel ging open en de inhoud verspreidde zich over de hobbelige straatstenen.

Aanstands kwamen van alle kanten buurtbewoners toesnellen. Enige richten heftige verwijten tot de verschrikte chauffeur, die bleek achter zijn stuurwiel zat, terwijl anderen de vrouw, die met het hoofd op de stenen was gevallen en zwaar bloedde, overeïnd trachten te helpen.

Het hondje begon luid te janken. Het was alsof het om vergiffenis smeekte, dat het zijn meesteres niet beter had weten te beschermen.

Aan alle kanten lieten zich kreten van ontsteltenis, schrik en medelijden horen.

— Mary Steel is overreden!

— De blinde heeft een ongeluk gehad!

— Wat doet zij ook de straten over te steken!

— Het komt, omdat hier nooit een auto passeert!

— Wat duivel, waarom kon je niet wat beter uitkijken, chauffeur!

— Dat heb ik gedaan! riep de chauffeur, die een angstige vijf minuten had doorgebracht, maar ik kon immers niet weten, dat de arme vrouw me niet zag aankomen?

— Dat is waar!

— Ja, hij heeft gelijk, hij kon niet anders verwachten, of zij zou wel spee-

dig uitwijken! Hij heeft nog kranig gereden, want hij had haar evengoed kunnen doden!

Onder al dit geschreeuw was het portier van de auto geopend en twee heren stapten uit.

De een was bijna een hoofd groter dan de ander, lang en slank, maar zeer gespierd en blijkbaar van grote lichaamskracht. Zijn ouderdom viel moeilijk te bepalen, maar zo op het oog zou men hem een jaar of veertig schatten. Hij had een fraai, scherp getekend gelaat en grote grijze ogen, die nu eens licht, dan weder donker schenen te zijn. Hij was, evenals zijn metgezel, die vrij wat jonger leek en een rond, blozend gelaat had, eenvoudig, maar met de grootste smaak gekleed.

Niet zodra hadden de omstanders de twee mannen zien uitstappen, of zij maakten eerbiedig plaats.

Een zacht gemompel ging door de rijen der toegelopen nieuwsgierigen.

— Daar is Lord William Abberdeen!

— En mijnheer Brand is er ook bij!

— Zij komen zeker weer hun gewone rondgang maken, om te zien of er iemand geholpen moet worden.

Deze en dergelijke uitroepen werden op zachte toon geslaakt.

Het was duidelijk, dat de beide mannen, die geheel buiten hun schuld aanleiding tot het ongeluk waren geweest, hier in de buurt zeer goed bekend waren. En dat was ook geen wonder!

Lord William Aberdeen stond in geheel Londen bekend als een originele philanthroop, die ieder jaar zeer hoge bedragen uitgaf aan weldadige doeleinden.

En niet alleen in deze buurt, maar in alle andere volkswijken werd zijn naam gezegd!

Enige malen per jaar verscheen hij in persoon, teneinde zich door eigen aanschouwing te vergewissen wat er nodig was, maar meestal bezorgde zijn vriend Charles Brand dat alles en hield zijn lordschap zich zelf op de achtergrond.

Maar hoe verbaasd zouden wel die duizenden zijn geweest, die door Lord

Aberdeen op de een of andere wijze werden geholpen, als zij geweten hadden, dat de bekende philanthroop, die in een prachtige villa aan de Cromwellstreet woonde, niemand anders was dan de Grote Onbekende, Lord Lister, genaamd John Raffles, dat wil zeggen de man, naar wie de politie te Londen reeds jaren vruchteloos zocht, zonder dat het haar ooit gelukt was hem langer dan een paar uren in haar macht te houden.

Met hoeveel kreten van ongeloof zou-

den zij de mededeling ontvangen hebben, dat Lord William Aberdeen, de man van wie men zei, dat hij de omvang van zijn eigen fortuin niet kende en Raffles, de gentleman-inbreker een en dezelfde persoon waren!

De beide onafscheidelijke vrienden waren dus uit de auto gestapt. Zij baanden zich nu een weg door de menigte, die eerbiedig terugweek, totdat zij vlak voor de gevallen vrouw stonden, die zwak kreunde.

HOOFDSTUK II.

RAFFLES ALS DOKTER

— Ga eens wat opzij, mensen, verzocht Raffles op vriendelijke maar dringende toon, gij beneemt de arme vrouw de lucht!

Aanstands maakte men ruim baan.

Raffles boog zich over de blinde heen en streek haar de haren van het voorhoofd, die nat waren van bloed.

Toen richtte hij zich weder op en wierp een vragende blik om zich heen.

— Wat heb ik zoeven horen roepen? Is die ongelukkige vrouw blind? vroeg hij.

— Ja, Mylord! antwoordden drie of vier stemmen tegelijk. Zolang wij Mary Steel kennen, en dat is nu ongeveer een jaar, weten wij dat zij blind is. Zij laat zich altijd door haar hondje, de kleine Job, leiden.

Raffles knikte bevestigend. Er was een trek van innig medelijden op zijn gelaat verschenen. Hij boog nogmaals over de vrouw heen en zei toen:

— Het is een hoofdwonde, maar gelukkig niet van ernstige aard. Zij heeft

misschien ook nog enige kneuzingen opgedaan, maar vóór alles is zij natuurlijk erg geschrokken. Woont zij hier ver vandaan?

— Ongeveer tien minuten, Mylord!

— Weet een uwer het huis?

— O, dat kennen wij allemaal, Mylord! riepen verscheidene stemmen, wie zou het huisje van Mary Steel niet kennen!

— Laat dan een uwer op de treeplank mederijden en de chauffeur het huis aanwijzen. Wij zullen de arme vrouw in de auto er heen brengen en dan zal ik haar wel de trap opdragen. Help eens, mijnheer Brand!

Raffles en Brand namen de vrouw, die weer tot bewustzijn was gekomen, behoedzaam op en droegen haar in de auto, die zich langzaam in beweging stelde, opdat de gewonde zo weinig mogelijk pijn zou lijden.

Een paar straatjongens, dolblij over deze ongezochte gelegenheid om gratis een ritje te maken, waren reeds op de

treeplank gaan staan en wezen de chauffeur het huis aan, dat binnen enige minuten bereikt was.

Het portier werd geopend, Raffles nam de vrouw in zijn sterke armen en droeg haar zonder enige hulp naar de verdieping, die hem was aangewezen.

Een hulpvaardige buurvrouw opende de deur van Mary's woning en nadat zij van haar schoenen ontlaan was, werd zij languit op het kraakzindelijke bed gelegd.

Raffles onderzocht de wonde, scheurde toen een blaadje uit zijn opschrijfboekje en gaf dat aan Charles Brand, nadat hij er vlug enige woorden op geschreven had.

— Breng dat even naar de dichtstbijzijnde apotheker, mijnheer Brand en laat hij u medegeven wat hier staat ! Ik ga enige mijner klantjes bezoeken in de buurt en in die tussentijd zal deze vriendelijke buurvrouw, naar ik hoop, wel zo goed zijn, Mary Steel te ontkleden en voor fris water en een handdoek te zorgen.

— Natuurlijk wil ik dat, Mylord ! riep de brave vrouw uit. Voor Mary Steel zouden wij allen door het vuur lopen. Zij is een engel van goedheid en ook van haar dochtertje houden wij allen evenveel !

— Een dochtertje ? herhaalde Raffles verwonderd. Heeft deze arme blinde 'n kind ?

— Ja, Mylord ! Een meisje van een jaar of acht, dat op dit ogenblik op school is.

De vrouw wierp een blik op de eenvoudige pendule, die op de schoorsteenmantel stond en zei toen :

— Over een half uurtje zal zij wel thuis komen !

— Dan zal ik haar gaarne eens zien zei Raffles. Haast u wat, als ik u verzoeken mag, ik kom aanstonds terug.

Hij knikte de vrouw nog eens vriendelijk toe en verliet het vertrek. Toen hij tien minuten later weer terugkeerde, was de gewonde door een paar buurvrouwen ontkleed en onder de dekens gelegd.

Raffles, die zich reeds eerder over-

tuigd had, dat het bloeden had opgehouden, wies nu de wonde zeer zorgvuldig uit, verbond haar vlug en met de bekwaamheid van een volleerde ziekenverpleger, voelde toen de pols van de gewonde vrouw en liet haar daarna iets innemen van de drank, welke Brand gehaald had.

Bijna aanstonds verscheen er een lichte bos op de wangen van Mary Steel en nu pas merkte Raffles iets op, dat te voren aan zijn aandacht was ontgaan.

De blinde hield een zwart fluwelen tas met zilveren beugel krampachtig in beide handen geklemd.

— Ik zou die tas maar weg doen, vrouwtje, zei Raffles glimlachend, want die zou u slechts hinderen !

Hij wilde de tas zacht uit de handen van de blinde nemen, maar aanstonds klemde zij deze met kracht tegen haar borst en er verscheen een harde uitdrukking op haar gelaat.

— Neen, mijn tas geef ik niet op ! riep zij op hese toon, zij is mij volstrekt niet lastig ! Gij moogt er niet aan raken !

Raffles keek de beide buurvrouwen, die nog in de kamer waren, vragend aan, waarop dezen als antwoord meewarig het hoofd schudden.

Eindelijk zei een harer :

— Zij is anders heel verstandig, Mylord, maar op het punt van die zwarte tas is zij erg koppig !

— Misschien bewaart zij er wel haar spaarpenningen in of wel brieven uit haar meisjesjaren ! fluisterde een der buurvrouwen op geheimzinnige toon. Want tussen ons gezegd en gezwegen, Mylord, men kan zo aan alles wel zien, dat Mary Steel niet tot ons slag volk behoort ! U moet maar eens naar haar mooie handen kijken en opletten hoe keurig het er hier in de kamer uitziet, ofschoon zij zeker niet meer geld in handen krijgt dan een onzer, waarschijnlijk zelfs nog heel wat minder !

— Maar het is ook waar, dat velen haar helpen ! viel nu de tweede buurvrouw in.

Raffles had met aandacht naar deze

mededelingen geluisterd. Hij sloeg opnieuw een blik op het gelaat van de blinde en op haar inderdaad zeer fraai gevormde handen, die de tas tegen haar borst gekneld hielden.

Het viel niet te ontkennen, Mary Steel vertoonde 'n uiterlijk, dat zeker niet strookte met de buurt, waarin zij woonde.

En nu Raffles nogmaals zijn blikken door het vertrek liet dwalen, merkte hij daar verschillende voorwerpen op, die zonderling contrasteerden met het overige ameublement.

De mannen wisselden een veelbetekende blik met elkander. Het werd hun duidelijk, dat deze vrouw waarschijnlijk een lange lijdensweg achter zich had gehad, alvorens zij hier strandde, op de derde verdieping van een vervallen huis in Houndsditch.

De twee buurvrouwen hadden nu het vertrek bescheiden verlaten, daar zij wel begrepen, dat hun aanwezigheid niet langer noodzakelijk was.

Raffles nam naast het bed plaats en legde zijn koele hand op het voorhoofd van de gewonde vrouw. Dadelijk verscheen opnieuw de glimlach op het gelaat van de blinde.

— Bent u dokter? vroeg zij op zachte toon.

— Bijna, vrouwtje, al ben ik geen beroepsdokter! antwoordde Raffles.

— Gij spreekt met Lord William Aberdeen, goede vrouw! zei Brand.

— O! Hoe dank ik het lot, dat mij veroorloofd heeft, eindelijk in persoon dank te zeggen aan de man, die zich mijn lot en dat van mijn arm kind heeft aangetrokken!

— Kom, kom, het heeft niets te betekenen, zei Raffles op zachte toon.

— Niets te betekenen? herhaalde de vrouw hartstochtelijk. Heeft het niets te betekenen, dat gij niet alleen mij, maar nog honderden anderen in deze buurt in staat stelt, om nog iets van het leven te genieten, terwijl wij anders misschien van honger en gebrek hadden moeten omkomen?

— Praat daar niet over! drong Raffles aan. Ik heb het werkelijk liever

niet. Mijn vriend heeft zoeven een weinig zijn mond voorbijgepraat, want hij weet wel, dat ik niet gaarne heb, dat men in mijn tegenwoordigheid over deze dingen spreekt! Zeg mij liever eens of gij nog pijn lijdt!

— Nog een weinig, Mylord, maar ik geloof dat het spoedig over zal zijn! Uw drank heeft mij al veel goed gedaan!

— Dat wist ik wel! Gij behoeft nog slechts een paar dagen in bed te blijven en ik verzeker u, dat alles dan weer in orde zal zijn! Ik kan u niet zeggen hoeveel leed het mij deed, dat ik het juist moest zijn, die, alhoewel onwillens, de aanleiding was van dit ongeluk!

— O stil, Mylord! Dat moogt gij niet zeggen! riep de blinde uit, terwijl zij de linkerhand met een afwerend gebaar ophief. Het was mijn eigen schuld, ik had mij niet alleen met Job midden op de straat mogen wagen. Maar dat is waar ook, zo viel zij zich zelf in de rede en er vloog een angstige trek over haar gelaat, waar is Job?

Het was of het hondje, dat in een hoek van de kamer, blijkbaar zijn gewone plaats, lag, de vraag begrepen had, want het sprong met vrolijk geblaf pardoos op het bed en maakte zich gereed in zijn vreugde het gelaat zijner meesteres te gaan likken, toen Charles het diertje nog bijtijds greep en op de grond zette.

— Gij ziet dat alles in orde is, zei Raffles vriendelijk. Job mankeert niets, en hij verheugt er zich over, dat ook gij spoedig genezen zult zijn!

— Goddank! zei Mary Steel met een diepe zucht, ik weet niet wat ik zou moeten beginnen, als ik Job zou moeten missen! Hij is mij van groot nut op straat en hij houdt mij zo lief gezelschap als mijn dochttertje Suzanne naar school is.

Raffles luisterde met steeds stijgende verbazing toe. De toon van de vrouw was zo beschaafd, zij wist zich zo goed uit te drukken, dat het duidelijk was, dat zij onmogelijk een vrouw uit het volk kon zijn, ondanks de armoedige

omstandigheden, waarin zij blijkbaar in deze buurt was verschenen.

Raffles liet zijn blik door het vertrek dwalen. Eindelijk bleven zij gevestigd op een ouderwetse foto in een zwarte ovale lijst, die een meisje van een jaar of drie voorstelde, boven op een pilaar gezeten, met blote armpjes en hoge rijgschoenen en met het ene handje op de kop van een prachtige hazewindhond rustend.

Daarnaast hing een foto, blijkbaar opgenomen in een groot park, die het begin van een laan voorstelde, waar men hetzelfde meisje zag, gezeten in een fraaie hittenwagen, waarvan de twee glanzende paardjes door een livreebediende bestuurd werden, die naast het mandenwagentje liep.

— Ik wil niet onbescheiden zijn, begon Raffles op zachte toon, maar ik zie hier twee portretten, mevrouw, die mijn belangstelling gaande maken! Volgens de klederdracht zijn zij een jaar of dertig geleden vervaardigd!

— Het meisje van drie jaar, Mylord? Dat ben ik, zei Mary Steel op zachte toon. Maar waarom spreekt gij mij met de titel van mevrouw aan?

— Omdat u die titel blijkbaar toekomt! antwoordde Raffles eenvoudig. Uit uw wijze van spreken, uit uw woordenkeuze leid ik af, dat gij in deze buurt niet thuis hoort! En daarvan vind ik een bevestiging in deze beide foto's. Heb ik goed geraden?

De blinde antwoordde niet dadelijk. Er verschenen een paar heldere tranen in haar arme dode ogen, die langzaam neerdrupten langs haar bleke wangen. Toen antwoordde zij zacht:

— Het is zo, Mylord! Ik heb het vroeger, nog niet eens zo heel lang geleden, beter gehad! Toen was ik ook nog niet blind!

Raffles was weer naast het bed gaan zitten. Hij greep de hand van de blinde en vroeg met zijn doordringende, klankrijke stem:

— Wilt gij het mij niet eens vertellen?

HOOFDSTUK III.

EEN OUDE GESCHIEDENIS

De vrouw scheen een ogenblik in tweestrijd te verkeren.

Toen hernam Raffles :

— O, geloof niet, dat het louter nieuwsgierigheid is ! Als er ook maar iets in uw verleden is, waarover gij liever het stilzwijgen zoudt bewaren, dan heb ik mijn vraag niet gedaan. Misschien kan ik u nochtans wel van dienst zijn. Wellicht valt er nog iets aan uw blindheid te doen.

De blinde haalde met een droevig gebaar de schouders op.

— Wat dat laatste betreft, Mylord, vrees ik dat gij u vergist, zei zij. Ik heb reeds een paar goede geneesheren geraadpleegd en deze verklaarden, dat zij mijn geval als ongeneeslijk beschouwen.

— En hebt ge ook wel eens een specialist geconsulteerd ?

— Een specialist, ik ? Neen, Mylord, dat heb ik niet...

— Dan is het eerste wat ons te doen staat, zodra gij beter zijt, eens naar een specialist te gaan ! En vertel mij nu eens hoe het komt, dat gij, die blijkens deze beide foto's, rijke ouders hebt gehad en misschien nog hebt, in Houndsditch terecht zijt gekomen !

Een bittere trek vertoonde zich op het gelaat van de blinde.

— De geschiedenis is in weinige woorden verteld, Mylord ! zei zij toen. Zij is zo oud als de wereld en zij zal telkens hernieuwd worden, zolang er nog lichtgelovige meisjes zijn, die luisteren naar de lokstem van een schurkachtige bedrieger.

Zij wachtte even, als om haar gedachten te verzamelen en zei :

— Gij hebt het goed geraden. Mylord ! Mijn ouders waren rijk, zeer rijk ! Destijds gaf ik daar weinig om, maar naderhand heb ik vernomen, dat zij tot de rijkste burgers van de stad behoorden, waar wij toen woonden. Niets was voor mij te goed of te duur, ik werd erg verwend, vooral door mijn lieve moeder ofschoon ik er zeker van ben, dat deze wijze van opvoeden mijn karakter niet ten goede is gekomen ! Ik werd eigenzinnig, koppig, en haalde allerlei kattenkwaad uit. De bedienden waren, dat geloof ik nu zeker, meer bevreesd voor mij dan dat zij mij liefhadden, want ik was trots en liet hun gevoelen, dat ik, hoe jong ook, hun meesters was !

De blinde zweeg even, als was zij in de herinnering van het verleden verzinken en ging toen voort :

— Hoe bitter heeft zich dat alles gewroken ! En hoezeer ben ik, dat weet ik zeker, sedert die tijd veranderd ! Op mijn dertiende jaar werd ik naar een der beste kostscholen van Frankrijk gezonden en pas op mijn zeventiende jaar keerde ik voorgoed terug. Toen heette mijn opvoeding voltooid. Maar mijn koppige trots en eigengerechtigheid had ik in Frankrijk niet kunnen afleggen ! Ik had nu de leeftijd bereikt, dat een jong meisje, zoals men dat noemt « in de wereld gebracht » wordt. Ik had mij er bijzonder veel van voorgesteld, maar groot was de teleurstelling ! Ik ontmoette op deze talloze partijen, soirée's, bals en tuinfeesten slechts meisjes, evenals ik : coquet en harteloos en die alleen maar voor de uiterlijke schijn leefden !

De blinde bracht met een vaag gebaar de linkerhand naar haar voorhoofd als wilde zij daar een onaangename gedachte verdrijven. Toen vervolgde zij:

— De jongemannen waren, helaas, niet veel beter, leeghoofden en fatten, die alleen maar konden spreken over hoe men zijn das moet strikken, over honden en paarden, over de beste wijze een nieuwe vinding in overhemdsknoopjes en dergelijke futiliteiten. Tevergeefs zocht ik naar iemand, die een uitzondering op deze regel maakte, ik vond slechts holheid en zelfzucht! Dat duurde zo drie jaren, misschien wat langer, ik weet 't niet precies meer. Toen brak het ogenblik in mijn leven aan, dat mij ten verderve zou brengen! Maar ik weet zeker, dat het mij tevens nader tot zelfkennis heeft gebracht! Er werd in onze stad een permanent circus gebouwd en ruim een jaar, nadat de eerste steen gelegd was, werd het feestelijk geopend. Ik ging er veel heen en het duurde niet lang of mijn aandacht werd getrokken door een der artisten. Hij was trapezewerker en nog zie ik het, hoe hij heel boven in het circus met nog twee vrouwen en drie mannen de stoutmoedigste toeren verrichtte.

Met een huivering hield de vrouw even op. Toen hernam zij op doffe toon:

— Hij was gebouwd als een jonge Hercules, en men zei, dat zelfs beeldhouwers uit de stad hem tot hun model kozen. Ik wil niet al te lang uitweiden en gij moet mij ten goede houden, Mylord, als ik dit gedeelte van mijn verhaal zoveel mogelijk bekort.

Op fluisterende toon vervolgde zij:

— Ik kreeg hem lief, tot waanzinnig wordens toe! Eindelijk had ik dan een man gevonden, een man in de ware betekenis van het woord. Iederen avond waagde hij zijn leven met een glimlach op de lippen, hij was moedig, jong en schoon! Toen kende ik nog zijn lage ziel niet! Ik kwam nu bijna iedere avond in het circus en spoedig genoeg bemerkte hij, welk een indruk hij op mij gemaakt had!

— Hoe was zijn naam? vroeg Raffles

op zachte toon.

— Hij en zijn makkers traden op onder de artistennaam « Les frères Sartorello », maar hij was een Engelsman en zijn ware naam luidde Jefferson Wynn. Een der vrouwen was zijn zuster, maar de overigen waren vreemden, Frans en Italianen; een der laatsten heette werkelijk Sartorello.

— Wisten uw ouders...?

— In het begin wisten zij niets, Mylord! Maar laat ik kort zijn. Wij zagen elkander in het geheim en een mijner vriendinnen verrichtte daarbij de taak van « postillon d'amour ». En toen bracht een gediensstige geest alles aan mijn ouders over! Er volgde een vreselijk toneel! Ik herkende mijn vader niet, zo was hij door woede veranderd! En toen kwam mijn trotse, onafhankelijke aard boven. Ik geloofde inderdaad, dat Jefferson mij innig liefhad, alleen om mijzelf.

De stem van de blinde had een klank van wanhoop en vertwijfeling gekregen.

— Mijn trots won het, Mylord, mijn vreselijke trots! Ik gaf alles prijs: rijkdom, ouderlijk huis, mijn goede naam en die mijner ouders, mijn gehele toekomst en ik vertrok met de man, die ik liefhad, meer dan alles ter wereld, zo dacht ik toen! Korte tijd daarna vernam ik van vreemden, dat mijn vader mij verguisd en onterfd had. Nooit wilde hij mij weer terugzien!

Een doffe snik welde op uit de borst van Mary Steel. Zij had het hoofd in de kussen begraven en weende bitter. Raffles had haar de hand op de schokkende schouders gelegd.

— Huil maar, huil maar! Dat zal u verlichting brengen! zei hij zacht. Ik kan mij de rest wel voorstellen!

De arme vrouw wendde haar be- traand gelaat naar hem toe.

— Het is gegaan op de wijze, zoals ik verdiend heb, Mylord! Het bleek al zeer spoedig, dat het Jefferson Wynn alleen was te doen geweest om mijn geld! Hij had gehoopt, dat mijn vader wel « eieren voor zijn geld zou kiezen », zoals hij het noemde en er zich in zou schikken, als ik eenmaal voor de wet

getrouwd was met de man mijner keuze, zodat hij dan een lui en gemakkelijk leventje zou kunnen leiden. Toen hij bemerkte, dat zijne berekeningen verkeerd uitkwamen, veranderde dadelijk zijn gehele houding tegenover mij. Hij werd grof, hij sloeg mij zelfs en tenslotte liet hij mij en ons kind lafhartig in de steek.

— En sedert hebt gij nooit meer iets van hem gehoord? vroeg Raffles op meewarige toon.

— Nooit, Mylord! Ik wil u echter ook bekennen, dat ik er geen moeite voor heb gedaan. Ook ik zou de ellendingeling de deur hebben gewezen, indien hij het gewaagd had een poging tot toenadering te doen!

— En mag ik vragen wat gij toen gedaan hebt?

— Dat is in weinige woorden verteld. Mylord! antwoordde de blinde op doffe toon. Ik had zeer veel aan paardrijden gedaan, en in het circus, om niet geheel en al afhankelijk te zijn van Wynn, trad ik op als schoolrijdster. Ik bleef dat doen, nadat mijn echtgenoot mij verlaten had. En wellicht zou ik het nog doen als het noodlot het niet anders had gewild. Op een avond werd mijn paard eensklaps schuw en wierp mij in volle ren af. Ik viel met het gelaat voorover op de balustrade van de arena en verloor het bewustzijn. Wekenlang zweefde ik tussen leven en dood. Ik herstelde evenwel, maar het licht mijner ogen was ik kwijt!

— En hoelang is dat wel geleden? vroeg Raffles, door innig medelijden aangegrepen.

— Omstreeks vier jaren, Mylord!

— En wat volgde daarop?

— Wat zou er op gevolgd zijn, Mylord? hernam Mary Steel op bittere toon. Natuurlijk kon de directeur van het circus mij niet in dienst houden! Gelukkig ontving ik enige steun van een verre bloedverwante, van wie ik in de dagen van voorspoed nooit notitie had genomen en die zich thans een engel van goedheid toonde, ofschoon zij het zelf niet breed had. Zij stierf een jaar geleden en de nood steeg zeer hoog. Ik

moest mij bekrimpen, vertrok hierheen, omdat het hier goedkoper wonen is, en nauwelijks was ik hier, of het lot scheen eindelijk minder grimmig jegens mij te worden.

— De rest doet er weinig toe! viel Raffles haar haastig in de rede.

— Neen, Mylord! Gij moet mij veroorloven mijn verhaal ten einde te brengen! zei de arme vrouw glimlachend en met aandrang. Er scheen hier in de buurt een goede genius rond te dwalen, die zich het lot aantrok van de armen en verdrukten, die goede genius waart gij, Mylord! Uw vriend informeerde naar mij en schreef mij op uw lijst. Ik kon mijn dochtertje weer naar school zenden en nu is alles weer goed. Eén ding vergat ik echter nog, namelijk om u mijn ware naam mede te delen, want ik draag sedert enige jaren noch mijn meisjesnaam, noch de verfoeide naam van mijn echtgenoot! Ik heet Mary Sanderson en ik woonde in Southampton.

Op dit oogenblik werd de deur haastig opengeworpen en stormde er een lief meisje van omstreeks acht jaar met een verschrikt gezichtje de kamer binnen.

— Wat is er toch met u gebeurd, mama? vroeg zij op angstige toon. De burens hebben mij verteld, dat u overreden was! Hebt u erge pijn?

— Het heeft niets te betekenen, Suzanne, antwoordde Mary Sanderson, terwijl zij haar dochtertje over 't mooie blonde haar streek. Heb je Lord Aberdeen al gegroet?

Nu pas wendde Suzanne zich om en sloeg haar mooi, blauwe ogen bedeesd naar de beide bezoekers op. Toen stak zij Raffles schuchter de hand toe en zei:

— Ik weet wel, wie gij zijt, Mylord en wij zijn u allen o erg dankbaar!

— Dat vind ik heel prettig, Suzanne! zei Raffles op zachte toon en voor een oogenblik aangegrepen door een aandoening, die hem anders vreemd was.

Daarop wendde hij zich tot Brand en zei:

— Mijnheer Brand, ik reken er op, dat alles gadsjan wordt om deze dame

een uitstekende verpleging te geven.

Daarop greep hij zijn hoed en gaf Brand een wenk.

Hij trad op het bed toe en drukte Mary Sanderson bemoedigend de hand.

— Ik dank u voor het vertrouwen, dat u in ons gesteld hebt, het zal niet beschaamd worden, gij hebt in mij voortaan een trouwe vriend op wie gij te allen tijde kunt bouwen.

HOOFDSTUK IV.

HET NOBELE HART VAN RAFFLES

Raffles en Brand daalden de trap af en verlieten te voet deze wijk der ellende en der armoede, waar het huis van Mary Sanderson, als het ware een oase vormde in een woestijn van vuil en verwaarlozing.

Geruime tijd liepen de beide vrienden naast elkander voort. Eindelijk begon Raffles :

— Het spreekt vanzelf, dat er iets voor die arme vrouw gedaan moet worden. En geld alleen is hier natuurlijk niet voldoende. Zij is te trots geweest om haar ouders om vergiffenis te vragen, maar ik ben er niettemin zeker van, dat zij er hevig onder moet lijden, dat haar vader haar niet meer wilde erkennen ! Ik geloof, dat het een goed werk zou zijn, als wij eens poogden, hen weer bijeen te brengen. Misschien wil die verbitterde vader niets liever, als iemand zijn bemiddeling aanbiedt !

Brand schudde het hoofd.

— Dat weet ik nog niet ! zei hij. Een man, die gedurende acht jaren taal noch teken geeft en zich schijnbaar in het geheel niet om zijn kind bekommerd, moet wel een hart van steen hebben !

— Misschien wist hij niet waar zij was ! zei Raffles vergoelijkend.

— Dat is geen reden ! Voor een man, die over zulke grote rijkdommen beschikt, moet het een kleinigheid zijn, 't

spoor van zijn dochter terug te vinden, die Engeland immers in het geheel niet verlaten heeft !

— Misschien heb je gelijk, Charles. Toch wil ik de poging wagen !

— Je gaat dus naar Southampton ?

— Dat wil ik en wel zo spoedig mogelijk !

De beide vrienden hadden nu een tamelijk brede straat bereikt, waar zij een auto aanriepen, die hen spoedig naar de villa in de Cromwelstreet bracht.

Dadelijk maakte Raffles zich reisvaardig. Over een uur vertrok er een sneltrein naar de havenstad, waar, naar alle waarschijnlijkheid, de ouders van Mary Sanderson nog woonden.

Hij kwam omstreeks één uur in de namiddag te Southampton aan, waar hij lunchte in een der hotels aan de kade, en zich daar tevens het adresboek liet geven. Zoals hij wel verwacht had, woonde Prosper Sanderson nog steeds in deze stad.

Raffles liet aanstonds een auto voor komen en gaf de chauffeur het adres van de rijke bankier op.

De auto stond stil voor een zeer fraai, maar oud huis, aan een der schoonste verkeerswegen van de stad gelegen.

Op zijn bellen werd deze deur geopend door een oude, gebogen bediende met epierwit haar, het type van de

bejaarde butler, die een mensenleeftijd lang bij dezelfde familie dient.

Hij keek de vreemdeling enigszins verbaasd aan, daar het visite-uur nog niet was aangebroken en vroeg toen :

— Wat is er van uw dienst, mijnheer?

— Ik zou gaarne uw meester en uw meesteres even willen spreken ! antwoorde Raffles.

Er verscheen een droeve trek op het gelaat van de oude bediende.

— Mijn meester is wel thuis, mijnheer, en zal u wel te woord willen staan, maar mijne lieve meesteres kan dat helaas niet meer, zij is omstreeks zes jaren geleden gestorven.

Een diepe ontroering maakte zich van Raffles meester. Zo was dus de arme vrouw heengegaan, zonder dat zij haar kind had kunnen terugzien !

— Wees dan zo goed mijn kaartje aan mijnheer Sanderson te geven, heren Raffles op zachte toon. Zeg hem, dat ik hem over een zeer dringende zaak kom spreken.

De bediende raadpleegde het kaartje en zei toen :

— Wees zo goed mij te volgen. Mylord, ik zal u aandienen ! Gij zult echter misschien enige ogenblikken moeten wachten, want er is toevallig juist een bezoeker bij mijn meester !

Hij liep de ruime vestibule door, ten einde Raffles de weg te wijzen en ging op een brede eikenhouten trap toe, die naar een galerij voerde, welke de gehele breedte van de hal besloeg.

Maar nog waren zij de trap niet opgegaan, of langs de galerij naderden twee mannen. De een was een huisknecht, die blijkbaar de bezoeker van zoeven uitliet.

Het was een man van omstreeks veertigjarige leeftijd, die vroeger waarschijnlijk een knap, innemend gelaat had gehad, hetwelk thans echter alle sporen vertoonde van een liederlijk leven.

De kaken waren vierkant en breed, het voorhoofd laag, de ogen zwart, schuilgaande onder borstelige wenkbrauwen. De man had een gladgeschooren gezicht en zag er zo op het oog uit

als een pikeur of een trainer van paarden.

Met de handen in de zakken en het hoofd enigszins gebogen, daalde hij achter de bediende de trap af.

Hij sloeg in het geheel geen acht op de bezoeker, die na hem kwam en Raffles kon nu duidelijk zien, dat zijn gelaat door woede vertrokken was.

Hij scheen enige onverstaanbare woorden tussen de tanden te brommen en haast te hebben het huis te verlaten.

Raffles keek hem na, tot de deur voor hem geopend was en weer achter hem was dichtgevallen. Toen wendde hij zich tot de butler en zei :

— Het is misschien een onbescheidene vraag, maar ik zou wel gaarne de naam van die bezoeker weten !

De butler scheen zich even te bezinnen en antwoordde toen :

— Het was zoiets als Vine of Wynn, Mylord.

— Als ik het niet dacht, bromde Raffles voor zich heen. De vinger van het noodlot ! Wat zou die schoelje hier hebben gezocht ? Nu, misschien krijg ik het aanstonds wel te horen.

De butler was thans de trap opgegaan en geleidde de bezoeker nu langs de galerij tot voor een brede, witgelakte deur. Hij klopte aan, verzocht Raffles beleefd even te willen wachten en trad binnen. Enige ogenblikken later verscheen hij weer en zei :

— Mijn meester heeft uw naam herhaaldelijk horen noemen, Mylord en daarom wil hij u ontvangen, maar hij verzoekt u vriendelijk het niet te lang te willen maken, daar hij zich niet wel gevoelt !

— Dat beloof ik, goede vriend.

De butler hield de deur voor de bezoeker open en Raffles trad binnen.

Hij bevond zich in een zeer ruim vertrek met vier ramen, waarvoor de gordijnen echter bijna geheel waren dichtgetrokken, zodat er slechts een schemerig licht in de kamer heerste.

Toch was dat licht helder genoeg om daarbij de gedaante van een man te kunnen onderscheiden, die dicht bij de

haard in een gemakkelijke leunstoel weggedoken zat en zelfs niet opkeek toen de bezoeker binnentrad.

Hij staarde onafgebroken in de vlammen van het haardvuur, hetwelk ondanks het zachte jaargetijde was aangelegd en scheen in diepe gedachten verzonken te zijn. Het leek of zijn borst op en neer ging onder de invloed ener heftige gemoedsbeweging. Raffles irad naderbij en zei zacht :

— Veroorloof mij, mijnheer Sanderson...

Nu richtte de man bij de haard langzaam het hoofd op en keek in de richting, vanwaar de stem kwam.

Toen stond hij langzaam op, niet zonder moeite evenwel en liep op Raffles toe, waarbij hij zich van een dikke wandelstok bediende.

De oude Sanderson was een buitengewoon groot en zwaarlijvig man, met een breed gelaat, dat thans door rimpels doorploegd was en dat blijkbaar binnen korte tijd zeer vermagerd was, want hier en daar hing het vel in brede plooiën over het gebeente. Zijn ogen waren flauw en troebel. Met een enkele blik had Raffles gezien, dat de dagen van deze man geteld waren.

Sanderson stond nu voor Raffles stil, klemde met enige inspanning zijn monocle in het oog en zei toen op hese toon :

— Gij zijt Lord William Aberdeen uit Londen ?

— Die ben ik, mijnheer !

— Uw naam is mij welbekend ! Men zegt, dat gij zeer veel goed doet ! Neem plaats, wat ik u bidden mag, en zeg mij wat u tot mij voert. Vergeef het mij wanneer ik u een weinig opgewonden mocht voorkomen. Ik heb zoeven een bezoek gehad, een onwelkom bezoek, dat mij ten zeerste heeft aangegrepen ! Het herinnerde mij aan dingen, die voor mij dood en begraven zijn !

— Ik kende deze bezoeker, mijnheer ! hernam Raffles op zachte toon. Het was Jefferson Wynn, de echtgenoot van uw rampzalige dochter.

Sanderson wankelde achteruit en drukte de hand op het hart. Hij slaakte

een kreunende zucht, maar dadelijk daarop zwollen de aderen aan zijn voorhoofd op en riep hij toornig uit :

— Gij kent dus die ellendeling ? Weet u dan soms ook wat hij hier kwam doen ?

— Ik had hem nooit gezien, mijnheer vóór ik hem zoeven op de trap tegenkwam en ik weet ook niet wat hij hier kwam doen... al kan ik het wel vermoeden.

— Dan zal ik het u zeggen, mylord ! De schurk dorst mij geld vragen, op grond dat hij met... met mijn dochter gehuwd was ! Ja, hij dorst mij zelfs te dreigen ! Ik kan het mij nog niet begrijpen, dat ik hem niet aanstonds als een hond heb neergeschoten !

Sanderson had zich opnieuw in zijn stoel laten neervallen. Zijn ademhaling ging moeilijk en telkens bracht hij de zakdoek naar zijn mond.

— Ik kan mij uw toestand zeer goed voorstellen, mijnheer Sanderson. hernam Raffles, maar ik bezweer u, tracht thans een ogenblik kalm te zijn en geduldig naar mij te luisteren.

— Dat wil ik, mylord, als u mij maar niet komt spreken over... haar ! Ik wil niets meer over haar horen.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Sanderson, maar u moet reeds begrepen hebben, dat ik juist daarom kom ! zei Raffles met zachte aandrang. Bedenk toch om Gods wil, dat zij uw enig kind is, dat zij haar jammerlijke vergissing — want zo beschouw ik het — met een ellendig leven, dat acht jaren duurde, heeft geboet en dat zij thans tot de ongelukkigste van alle stervelingen behoort !

— Haar eigen schuld ! riep Sanderson op hese toon.

— Neen, mijnheer Sanderson, niet haar eigen schuld ! hernam Raffles met stemverheffing. Het was uw schuld ja, de uwe ! Gij hebt haar opgevoed op een wijze, die haar in de grond moest bederven ! In plaats van haar koppigheid met geschikte middelen tegen te gaan, hebt gij haar daarin gestijfd ! Gij hebt haar doen denken, dat haar wil boven alles moest gaan, dat voor haar alles

moest buigen en knielen, ook haar eigen ouders, dat zij alles mocht opofferen aan haar eigen wensen en verlangens! Door uw verkeerde opvoeding zijt gij zelf voor een groot gedeelte de oorzaak geweest, dat uw dochter met een nietswaardige uw huis verlaten heeft. Ik erken, dat gij beiden daartoe slechts bewogen werd door uw overgrote liefde, maar de uitslag is dezelfde gebleven!

Met gebogen hoofd had Sanderson naar deze beschuldiging geluisterd.

Nu en dan was het alsof hij Raffles in de rede wilde vallen, maar diens krachtige stem en de nadruk, waarmede hij sprak, schenen hem de spraak te benemen. Eindelijk bracht hij er op zwakke toon uit:

— Misschien hebt u wel gelijk, mylord! Misschien hebben mijn lieve vrouw en ik haar bedorven! Maar toch had zij ons niet op deze wijze zo grievend mogen bejegenen. Toch had zij moeten beseffen, wat zij aan onze naam verplicht was! Neen, wat zij gedaan heeft is onvergeeflijk, daar blijf ik bij!

— En gelooft u dan niet aan een straf, mijnheer Sanderson, die sterker is dan alles wat u aan bestraffing hebt kunnen verzinnen? Hebt u wel eens beseft, hoe het leven van uw kind geweest moest zijn, aan de zijde van die ellending. Is het u nooit te binnen gevallen, dat zij heeft geboet op een wijze, die in geen verhouding staat tot hetgeen zij misdreven heeft?

— Ja, het was het leven, dat zij zelf verkozen heeft! antwoordde Sanderson op doffe toon. Zij heeft hem gesteld boven ons, zij heeft er de gevolgen van moeten dragen. En gij spreekt steeds over haar, maar weet gij wel, dat mijn arme vrouw slechts weinige jaren na haar heengaan van hartzeer is gestorven?

— Dat is zeker vreselijk, mijnheer Sanderson, maar wie weet of u dat niet voorkomen had kunnen hebben, als u, al ware het enige maanden na haar vertrek van uw enig kind, nasporing naar haar had gedaan! U zoudt dan hebben geweten, dat uw dochter bitter berouw

had van haar overijlde stap, dat haar echtgenoot haar reeds begon te verwaarlozen en dat zij met paardrijden in haar onderhoud moest voorzien. Er is nog iets ergers, mijnheer Sanderson! Uw arme vrouw is gestorven, maar uw enig kind... is blind geworden!

Sanderson keek de bezoeker met sturende ogen aan. Die mededeling scheen een vreselijke indruk op hem te maken.

— Blind, zegt gij, zei hij nauwelijks verstaanbaar. Grote hemel hoe is dat mogelijk?

— Zij is van het paard gevallen, mijnheer Sanderson, en met haar gelaat op de balustrade van het circus terecht gekomen!

— En hoe lang is dat geleden?

— Omstreeks een jaar of vier, mijnheer!

De oude Sanderson had het hoofd in de handen begraven.

En plotseling schokte zijn zwaar lichaam heen en weer onder de snikken, die uit zijn borst opwelden.

— Blind! Mijn arm kind! riep hij uit. Dat het daartoe moest komen.

— Ik kon u dit niet besparen, mijnheer Sanderson! U moest het weten! hernam Raffles. U kunt u nu zelf wel voorstellen, wat er gevolgd is. Natuurlijk kon zij niet langer aan het circus blijven. Wynn had haar trouwens reeds een paar jaar tevoren in de steek gelaten en had in het geheel niet meer naar haar omgezien. Zij moest dus voor haar en voor haar dochttertje de kost verdienen en zij heeft gedaan wat zij kon, dat verzeker ik u! Haar karakter heeft zich gelouterd onder die beproevingen en gij zult haar zeker niet herkennen, als gij haar terug zult zien in haar armoede! Want, nietwaar, mijnheer Sanderson, wij behoeven er toch zeker geen ogenblik aan te twifelen, dat gij haar onmiddellijk zult gaan opzoeken!

Op deze vraag volgde een langdurig stilzwijgen. De ongelukkige vader was blijkbaar aan een hevige zielestrijd ten prooi. Maar eensklaps stond hij op en kwam wankelend met uitgestrekte han-

den op Raffles toe. En snikkend riep hij uit :

— Breng mij naar mijn kind, mylord! God helpe mij, ik kan niet anders! Zij heeft teveel geleden, ik vergeef haar! Blind, blind! Het is vreselijk!

Raffles had de beide hem toegestoken handen gegrepen en drukte ze met

kracht.

Maar de schok was bijna te groot geweest voor de oude Sanderson. Uitgeput liet hij zich weer in zijn stoel vallen en bedekte het gelaat met beide handen, terwijl zijn borst zwoegde en hij blijkbaar met moeite adem haalde.

HOOFDSTUK V.

DE DOOD KOMT TUSSENBEIDE

Raffles trad snel op een tafeltje toe, hetwelk hij bij de haard had zien staan, schonk een glas vol water en liet er een paar druppels van het krachtig opwekkend middel invallen, dat hij in een fijn geslepen flaconnetje steeds bij zich had.

Hij roerde het mengsel goed om en liet toen de grijsaard enige teugen nemen.

Deze herstelde zich vrij spoedig en richtte zich toen tot Raffles met de opmerking :

— Uit wat ge mij zoeven hebt medegedeeld, mylord, moet ik opmaken, dat gij mijn ongelukkige dochter goed kent, nietwaar?

— Ik ken haar persoonlijk pas sedert enige dagen, mijnheer, antwoordde Raffles.

En daarop deelde hij de oude heer in korte woorden mede, wat er de vorige dag was voorgevallen, zo vluchtig mogelijk heenlopend over het feit, dat Mary Sanderson onder de naam van Mary Steel reeds een jaar lang tot zijn beschermelingen behoorde.

Toen Raffles had uitgesproken, greep Sanderson zijn hand en drukte ze met tranen van dankbaarheid in zijn ogen.

Toen richtte zij zich op en zei :

— Ik zou nog heden met u willen vertrekken, mylord, maar eerst heb ik zekere zaken te regelen. Ik weet dat de dood mij wenkt en ik wil mij niet door hem laten overvallen, vóór ik enkele maatregelen heb genomen. Acht gij het goed, dat ik morgen met u vertrek?

— Uw dochter zal zeker zeer naar u verlangen, mijnheer Sanderson, maar ik begrijp dat de zaken waarover u spreekt van groot belang moeten zijn, en dus eerbiedig ik de wens! Ik heb hier enige vrienden, die ik een bezoek kan brengen en tevens zou ik mijn bezitting, onder de rook van de stad gelegen, eens even kunnen bezoeken. Vindt u het goed dat ik u morgenochtend om tien uur kom halen? Er gaat een goede trein om elf uur.

— Dat is goed, mylord! Dan reken daarop. Ik zal uw steun behoeven, want ik gevoel dat het bezoek van die schurk mij zeer veel kwaad heeft gedaan!

— En, staat u mij toe, mijnheer, dat ik een kort telegram verzend? vroeg Raffles op veelbetekenende toon.

— Doe dat, mylord! Dat had ik stellig moeten bedenken, maar de vreugde heeft mij overstelpt. Want nu gevoel ik het, ik heb steeds tegen mijn overtui-

ging gehandeld. In mijn hart was ik bij mijn lief kind, dag en nacht...

Weer brak de grijsaard in een harts-tochtelijk gesnik los en Raffles had moeite hem tot bedaren te brengen.

Ten slotte echter was Sanderson in zoverre gekalmeerd, dat Raffles afscheid van hem kon nemen, met de belofte hem de volgende dag te komen halen.

De oude hofmeester ging hem weer voor om de buitendeur te openen. Op het punt het huis te verlaten, legde Raffles glimlachend zijn hand op de schouder van de trouwe bediende en zei vriendelijk :

— Ik kom uw meester morgenochtend halen, goede vriend. Hij zal mij vergezellen, naar iemand, die hem zeer lief is ! Mijnheer Sanderson is zeer opgewonden, helpt gij hem voor het een en ander te zorgen !

En nog vóór de diepontroerde grijsaard iets had kunnen antwoorden, had Raffles hem toegeknikt en het prachtige, grote huis verlaten, een huis als een paleis, maar waar wellicht toch erger geleden was dan in de nederigste hut.

De eerste gang van Raffles was naar 't dichtsbijzijnde telegraafkantoor, van waar hij een telegram aan Brand verzond, waarin hij hem uitnodigde, het goede nieuws voorzichtig aan Mary Sanderson mede te delen en hem tevens aankondigde, dat hij de volgende dag met de vader van de blinde naar Londen zou terugkeren.

Hij bracht de dag door met het afleggen van enige bezoeken en een tochtje naar zijn bezitting dicht bij Southampton, die hij, dank zij de goede zorgen van de rentmeester, die zeer verheugd was hem te zien, in de beste orde bevond.

Hij keerde weer naar de stad terug, dineerde in zijn hotel, bezocht 's avonds de opera en begaf zich vrij vroegtijdig ter ruste.

De volgende ochtend stond hij vroeg op, volgens zijn onveranderlijke gewoonte, huurde een paard in de manè-

ge en maakte een ochtendrit, in de fraaie bossen, dicht bij de stad.

Daarop ontbeed hij, kleepte zich en stond juist om tien uur, want Raffles was een man van de klok, weer voor de deur van het prachtige herenhuis.

De butler ontving hem met een ge-laat, glanzend van innige blijdschap.

Hij scheen reeds van alles op de hoogte te zijn gebracht en voerde de bezoeker snel naar een fraaie ontvang-kamer, dicht bij de grote hal gelegen.

Daar stond de oude Sanderson hem reeds met ongeduld en geheel gekleed te wachten.

Hier in het volle licht van het vertrek, waar de zon door vier ramen binnendrong, viel de bleekheid van de grijsaard nog meer op dan gisteren.

Hij scheen letterlijk door ongeduld verteerd te worden.

Moeilijk leunende op zijn stok, kwam hij naar Raffles toe en stak de bevende hand naar hem uit.

— Ik ben blij, dat gij er zijt, mylord ! riep hij uit. Ik gevoel dat het met mij ten einde loopt ! Ik heb een zeer slechte nacht gehad en soms was het mij, alsof mijn hart stilstond ! O, dat dit alles geen vijf jaren eerder is gebeurd !

— U moet niet zo geheel vrij spel aan uw aandoeningen laten, mijnheer Sanderson, zei Raffles. Tracht u zo kalm mogelijk te houden, de blijdschap van het wederzien zou u misschien zeer ernstig kunnen benadelen !

Sanderson scheen nauwelijks naar hem te luisteren.

Hij keek om zich heen, als zocht hij iets en vroeg aan de butler, die mede was binnengetreden :

— Waar heb je mijn valies neergezet, Burton ? Het is immers gepakt ? Ik zoek er overal naar ! Geef het mij spoedig, want wij hebben haast.

Het kleine valies stond op een tafel onder het bereik van de grijsaard en het was zonderling, dat hij het zelf nog niet had gezien.

Burton greep het en wilde het uit de kamer dragen, om het voor zijn meester in de vestibule neder te zetten.

Maar Sanderson riep hem ongeduldig terug en zei :

— Geef mij het maar, wij moeten aanstonds vertrekken.

Burton keerde zich om, wierp zijn meester een vragende blik toe en overhandigde hem het valies.

Sanderson stak de hand uit en greep het. Maar op hetzelfde ogenblik gleed het valies uit zijn vingers en viel met een doffe slag op de vloer.

Sanderson bracht beide handen naar de borst. Zijn gelaat kreeg een dodelijk verschrikte uitdrukking en hij scheen door een hevige benauwdheid te worden aangegrepen.

Een ogenblik wankelde hij als een dronken man en toen kwamen enige woorden, nauwelijks hoorbaar, over zijn lippen :

— Mijn kind... mijn Mary ...!

Hij deed een stap vooruit, draaide eensklaps om zijn eigen as en viel rugelings met uitgespreide armen op de grote, vierkante tafel.

Zijn hoge hoed viel af bij de val en rolde door het vertrek.

Een dunne stroom donkerrood bloed vloeide uit de hoek van de scheefgetrokken mond, nog een diepe zucht en toen was alles uit...

Als verlamd van ontzetting had de oude hofmeester dit schouwspel gadeslagen, dat nauwelijks enige seconden had geduurd. Toen wierp hij zich met een kreet op het lichaam van zijn meester en riep jammerend :

— Mijn arme meester, wat is er toch met hem ?

Raffles trad naderbij en trok hem met zachte dwang van het levenloze lichaam.

— Gij moet u trachten te beheersen, mijn vriend, het lot heeft niet gewild, dat uw meester zijn dochter in dit leven zou weerzien. Hij is dood, door een beroerte getroffen. Misschien heeft de vreugde hem gedood, misschien het gesprek van gisteren met die man en wat daarop gevolgd is. Kom, help mij hem op de sofa te leggen.

Maar de oude butler bleek niet bij

machte Raffles de behulpzame hand te bieden.

Hij tilde als een espenblad en had moeite zich staande te houden.

Zonder zich lang te bedenken, greep Raffles het zware lichaam, tilde het op en legde het behoedzaam op een rustbank neer.

Hij schoof een kussen onder 't hoofd, sloot de ogen van de dode en vouwde hem de handen over de borst.

Toen zei hij op zachte toon :

— Ga de bedienden halen, opdat zij van hun meester afscheid kunnen nemen ! Weet gij ook of hij verwanten had in deze stad ?

De oude butler scheen met moeite zijn gedachten te verzamelen en zei toen :

— Voor zover ik weet, had hij hier te Southampton geen familie, mylord, althans geen naaste bloedverwanten. Mijn meester heeft een oudere broeder in Indië, die kinderloos is en dat is, voor zover ik weet, alles !

— En zijn vrouw ?

— Die heeft hier enige broers en zusters, mylord ! Ik geloof dat ook haar vader nog leeft.

— Dan zal ik aanstonds onderzoek gaan doen, voor de overlijdensannonce in de bladen en voor de droevige rest zorgen, zei Raffles ernstig. Ik kom over enige uren terug.

Buiten gekomen stond hij een ogenblik stil.

— Ik heb het wel gevreesd ! mompelde hij zacht. De ontroering is hem te sterk geweest, en heeft zijn einde nog verhaasd ! Hoe vreselijk, dat ik nu een tweede telegram aan Charles moet zenden, om het eerste ongedaan te maken !

En nu begon Raffles zijn tocht door de stad, om alle maatregelen te nemen, die noodzakelijk waren in verband met dit noodlottige sterfgeval.

Nog diezelfde avond verscheen het bericht van Sanderson's overlijden in alle plaatselijke en ook in de grote Londense bladen.

Raffles had nogmaals een bezoek gebracht aan het grote, nu geheel lege huis en zich toen bescheiden terugge-

trokken, om plaats te maken voor de bloedverwanten, die aanstonds op het huis waren neergestreken, wellicht in de zoete verwachting, dat er voor hen iets zou overschieten van de nalatenschap, die ongetwijfeld reusachtig groot zou zijn.

Hij lunchte in zijn hotel en keerde met de trein van twee uur wegr naar de hoofdstad terug, na Brand telegrafisch van zijn komst op de hoogte te hebben gebracht.

Hij vond de jonge man dus thuis en stelde hem na de begroeting aanstonds de vraag :

— Heb je haar het droevige nieuws medegedeeld ?

— Ja Edward !

— Hoe vatte zij het op ?

— Ofschoon ik het haar zo voorzichtig mogelijk trachtte mede te delen, trof het bericht haar diep, maar toch werd haar droefheid enigszins gedempt door de gedachte, dat haar vader haar althans vergeven had en het voornemen had gekoesterd haar aan zijn hart te drukken !

— En, is er verder nog iets gebeurd ?

— Niets bizonders. Ja, misschien toch wel ! Ik heb mijn tijd goed weten te besteden en ik heb mij veroorloofd, daar ik niet bij jou wilde achterstaan, met Mary Sanderson naar een onzer beste oogspecialisten te gaan.

— En wat zei hij ? riep Raffles met levendige belangstelling uit.

— Helaas, Edward, hij kon slechts weinig hoop geven. Het is een aandoening van de zenuwen en slechts een zeer geweldige plotselinge aandoening. een lieve schrik of een onverhoedse overstelpende blijdschap zou haar misschien het licht van haar ogen kunnen weergeven, misschien !

Raffles boog het hoofd.

Hij wist uit ervaring, dat in de praktijk dergelijke gevallen slechts zeer zelden voorkomen. En toch mocht men alle hoop nog niet laten varen. Wie weet, zou het toeval de ongelukkige wel te hulp komen.

Raffles deelde Brand breedvoerig mede wat er te Southampton gebeurd

was en verhaalde hem het plotselinge einde van Mary's vader.

Daar het nog tamelijk vroeg in de namiddag was, besloten de beide vrienden een bezoek te brengen aan Mary Sanderson, die zij nog steeds aan haar sponde gekluisterd, maar toch reeds veel kalmer vonden.

Raffles trad op het bed van de jonge vrouw toe en vatte haar hand.

— Ik ben weer terug, mevrouw en ik breng u de laatste groeten van uw vader. Zijn laatste woorden waren voor u, in de letterlijke zin ! Ik was er bij tegenwoordig en ik verzeker u, dat hij u van ganser harte vergeven heeft !

Een snik steeg op uit de borst van de jonge vrouw. Zij drukte de hand van Raffles en zei :

— Wat zijt gij goed, mylord ! en hoe dank ik u voor alles wat gij voor ons gedaan hebt !

— Het heeft niets te betekenen, mevrouw, en ge moogt ook niet zeggen, dat ik goed ben ! zei Raffles kortaf. Ik wil dat nooit meer uit uw mond horen ! Zeg mij liever eens of gij geen plezier zoudt hebben, zolang gij nog hier woont, een klein harmonium op uw kamer te hebben ! Gij zult morgen weer mogen opstaan, misschien reeds vanavond. Ik heb er in onze woning een staan, dat plaats heeft moeten maken voor een groter en mijn chauffeur is een krachtig heerschap, die het met gemak naar boven zal kunnen dragen. Ik heb horen zeggen, dat u goed piano speelt en ik ben er zeker van, dat een goed, klein kamerorgel u de tijd aantrekkelijk zal bekorten !

— Daarvoor dank ik u hartelijk, mylord !

— Dan zullen wij nog een paar dagen wachten, tot na de begrafenis in ieder geval en tot dat de geneesheer mij verzekerd heeft, dat u zonder enig bezwaar weer zult kunnen opstaan.

En daarop vertrokken de beide vrienden weer, uitgeleide gedaan door Suzanne en door het kleine trouwe hondje.

HOOFDSTUK VI.

WYNN VERSCHIJNT TEN TONELE

Enige dagen waren voorbij gegaan sedert de gebeurtenissen, in het vorige hoofdstuk beschreven.

De teraardebestelling van de oude Sanderson had plaats gehad in tegenwoordigheid van verre bloedverwanten, maar zijn enig kind had er niet bij tegenwoordig kunnen zijn, daar de geneesheer haar ten stelligste het reizen had verboden.

Enige uren na de begrafenis had de opening van het testament plaats ten huize van de notaris, in tegenwoordigheid van een twintigtal familieleden, die eensklaps uit alle windstreken waren komen toesnellen en zich te elfder ure herinnerden, dat Sanderson tot hunne verwanten behoorde.

Uit Londen was iemand overgekomen, die machtiging had gekregen Mary Sanderson, de enige dochter van de dode, om in haar naam te handelen. Die « iemand » was John Raffles.

En dan was er nog een tweede iemand, die evenals hij met een schuin oog door alle aanwezigen werd aangezien. Dat was Jefferson Wynn, de echtgenoot van Mary Sanderson.

Hij had natuurlijk het overlijdensbericht in de bladen gelezen en daar hij inderdaad de echtgenoot was van Sanderson's dochter, had niemand het recht, hem de toegang te ontzeggen tot de vertrekken van de notaris, waar nu het testament zou worden voorgelezen.

Hoe bitter was echter de teleurstelling van al die erfenisjagers, toen de oude notaris hen met luider stemme het testament voorlas, waaruit bleek, dat Sanderson zijn gehele vermogen, bij gebrek aan mannelijke nakelingen, aan zijn enige dochter had vermaakt!

Als een troep opgeschrikte duiven vloog het gehele gezelschap uiteen en verliet het huis van de notaris met een snelheid, die zij volstrekt niet trachten te verbergen.

Raffles had onmiddellijk, na slechts weinige woorden met de notaris te hebben gewisseld en hem het voorlopig adres der millioenenerfgename te hebben opgegeven, diens huis verlaten en zich naar het station begeven, waar hij nog juist bijtijds aankwam om de trein naar Londen te kunnen halen.

Toen hij bij het vertrek nog een blik uit het raampje wierp, zag hij Jefferson Wynn het perron opstormen. Hij stampvoette en keek woedend de trein na, die daar voor zijn neus wegreed.

— Zo, zo, mijnheer Wynn, wilde je ook naar Londen? bromde Raffles voor zich heen, dan zul je nog een uur of vier moeten wachten, vóór de volgende trein vertrekt.

Het spreekt vanzelf, dat Raffles onmiddellijk rapport van zijn reis was gaan uitbrengen aan Mary Sanderson, die voor 't eerst 't bed had mogen verlaten, ofschoon zij nog niet op straat mocht komen.

Hij deelde het haar in weinige woorden mede en beloofde nog diezelfde avond te zullen terugkomen, teneinde het nodige met haar te bespreken, met het oog op de toekomst, die thans, in materieel opzicht tenminste, zich zo schitterend liet aanzien.

Daarop begaf hij zich naar de villa waar Charles Brand hem reeds met ongeduld wachtte. Gaston had voor een uitstekend diner gezorgd en de beide vrienden begaven zich aanstonds naar de setzaal.

Zodra zij gezeten waren vroeg Brand, die zijn ongeduld niet langer bedwingen kon :

— En vertel mij nu eens, Edward, is het gegaan zoals je verwacht had ?

— Ja, Charles ! Ik had reeds op de eerste dag, waarop ik Sanderson zag, begrepen, dat hij zijn testament ging veranderen ! Dat waren blijkbaar de « belangrijke zaken » die hem beletten aanstonds met mij mede naar Londen te vertrekken ! En hij heeft er goed aan gedaan, want als hij inderdaad met mij vertrokken was, dan zou hij waarschijnlijk niet meer in de gelegenheid zijn geweest het onrecht jegens zijn kind goed te maken. Bij de eerste blik zag ik dat zijn dagen geteld waren.

— En hoe vatten de lieve bloedverwanten het bij de notaris op ?

— Dat kun je je wel voorstellen ! Maar Jefferson Wynn was er ook !

— Wat ? Was die er ?

— Ja, en dat is toch niet te verwonderen ! Hij was enige dagen geleden in Southampton en toen hij van het overlijden van zijn schoonvader vernam, heeft hij onmiddellijk begrepen, dat hier wat te halen viel en dat hij zijn rechten moest doen gelden !

— Maar dan bestaat er grote kans, Edward, dat die schurk zich bij Mary Sanderson vervoegt en zijn plaats weer aan haar zijde opeist, nu zij schatrijk is geworden ! riep Brand verschrikt uit.

— Ik geloof niet, dat het Engelse wetboek dienaangaande enige beperking kent. Als Wynn in de rol van berouwhebbend echtgenoot weer ten tonele verschijnt, dan zal Mary Sanderson in ieder geval genoodzaakt zijn het wetsartikel betreffende de gemeenschap van goederen na te leven ! Zij kan alleen eisen, dat zij gescheiden leven !

De beide vrienden spraken nog geruime tijd door over dit onderwerp en daarop begaven zij zich naar de fraai gemeubelde muziekzaal, waar Raffles pas een mooi, groot orkestorgel had laten plaatsen.

In een hoek, overdekt met een kleed, stond een veel kleiner orgel.

— Hier staat het kleine geschenk voor Mary Sanderson, zei Raffles, terwijl hij op het instrument wees, ik heb het nu eenmaal beloofd en ik wil mijn woord houden, ofschoon zij reeds morgen in staat zal zijn zelf een veel beter instrument te kopen !

Onder het spreken had Raffles op de knop van de elektrische schel naast de deur gedrukt. Gaston trad het vertrek binnen.

— Vraag eens aan James, of hij aanstonds hier wil komen, Gaston, beval Raffles op vriendelijke toon.

De oude bediende verdween en enige minuten later trad Henderson de chauffeur het vertrek binnen. Raffles monsterde even zijn reusachtige gestalte en vroeg toen glimlachend, terwijl hij op het orgeltje wees :

— Zou je in staat zijn, James, dit instrument op te tillen en een trap op te dragen ?

In plaats van aanstonds te antwoorden, liep Henderson op het instrument toe, en omvatte het met zijn geweldige armen. Schijnbaar zonder enige inspanning tilde hij het orgeltje van de vloer en hield het zo enige tijd vast. Toen zette hij het behoedzaam weer neer, wendde zijn goedig gelaat naar Raffles en zei :

— Het is niet heel zwaar, mylord !

Raffles glimlachte. Hij wist zeer goed dat het orgel minstens tweehonderd ki'o woog ! Maar voor de geweldige lichaamskracht van de chauffeur scheen dit gewicht niet te tellen !

— Als je denkt dat het gaat, James, zorg dan voor wat je nodig denkt te hebben en kom met een van de bestelauto's voor de deur, nu aanstonds. Wij gaan dit orgeltje naar mevrouw Sanderson brengen !

— Uw bevelen zullen aanstonds worden opgevolgd, mylord ! antwoordde Henderson.

Hij verliet het vertrek en een kwartier later was het orgel in de auto geplaatst. Henderson had achter het stuurwiel plaats genomen en Raffles zou zich met een taxi naar Houndsditch begeven.

Het was reeds geheel duister, toen de beide auto's daar aankwamen en voor de deur stilhielden van het huis, waar Mary Sanderson nu wel de langste tijd zou hebben gewoond. De chauffeur van de taxi kreeg bevel om te wachten en tevens op de andere auto te letten.

Daarop nam Henderson het kleine orgel met behulp van twee sterke draagriemen op zijn rug en beklom daarmee de steile trap, met evenveel gemak als een schooljongen met een boekenrantsel op de rug.

Pas op de bovenste verdieping liet Henderson het orgel behoedzaam van zijn brede rug glijden en keek Raffles vragend aan.

— Waar moet het heen, mylord?

— Die deur daarginds, James!

De reus wilde het instrument juist weer aanvatten, toen Raffles hem met een gebaar tegenhield.

Zijn scherp oor had het geluid van twistende stemmen opgevangen, die van achter de gesloten kamerdeur tot op het portaal doordrongen en waartussen zich het geweeklaag van een kinderstem deed horen.

— Er schijnt bezoek te zijn, James, zei hij halflied en het is waarschijnlijk geen aangenaam bezoek, naar de stemmen te oordelen! Wij zullen eens zien wat het is.

De deur bleek echter gesloten te zijn! Met luider stem riep Raffles:

— Wilt u voor mij de deur openen mevrouw? ik hoop niet ongelegen te komen, ik ben Lord William Aberdeen!

Een luide kreet van vreugde, toch met enige schrik doormengd, liet zich aan de andere zijde van de dichte deur horen. Maar tevens klonk een barse mannenstem:

— U hebt hier niets te zoeken! Kom op een ander ogenblik maar eens terug! Wij hebben hier niets te maken met graven en baronnen! Ik ben de echtgenoot van Mary Sanderson en ik zou u raden uw biezen te pakken!

Dat was veel meer dan Henderson verdragen kon!

— Die onbeschaamde schurk! brulde

hij. Ik zal hem eens even leren hoe men Lord Aberdeen toespreekt!

En vóór Raffles het hem had kunnen beletten, zette Henderson zijn machtige schouders tegen het paneel van de deur, drukte eens eventjes en met luid gekraak barstte het paneel in tweeën.

Henderson stak zijn reusachtige hand door het gat, draaide de sleutel in het slot om en opende de deur. Toen trad hij op Jefferson Wynn toe — want hij was het inderdaad — plantte zich wijdbeens vlak vóór hem, met de vuisten in de zijde gesteund, keek hem recht in de vals flikkerende ogen en zei toen:

— Lord Aberdeen heeft zoeven niet goed verstaan wat gij zei en hij verzoekt u, uw woorden te herhalen.

Wynn week een paar stappen terug en antwoordde toen:

— U bent zeker niet op de hoogte van de Engelse wet, dat u hier op zo onbeschaamde wijze durft binnen te treden! Ik ben de echtgenoot van deze dame en ik zou het volste recht hebben u door de politie te laten verwijderen; als u niet wilt dat ik dat doe, zou ik u aanraden, dit vertrek aanstonds weer te verlaten!

Henderson deed dreigend een paar stappen op de ellendeling toe, maar Raffles zei op strenge toon:

— Laat dat, James! Deze heer heeft, helaas, in beginsel gelijk! Hij is de echtgenoot van die dame en wij zijn hier wederrechtelijk binnentreden, behalve natuurlijk als mevrouw zelve dit ons niet euvel duidt!

De blinde was opgestaan van de sofa, waarop zij met dodelijk bleek gelaat gezeten had en strekte nu beide handen uit in de richting, vanwaar zij de stem had vernomen.

— Ik smeeek u, mylord, om hier te blijven, zei zij met sidderende stem. Ik smeeek u om mij te beschermen tegen deze man, die misbruik wil maken van mijn gebrek en tegen mijn wil het leven met mij wil hervatten!

Raffles wendde zich tot Wynn, die met een boosaardige trek op zijn verlopen gelaat, had geluisterd en vroeg op koele toon:

— Wat hebt gij hierop te zeggen ?

— Niets anders, dan dat ik niet begriip, waarom gij u met mijn zaken bemoeit ! riep Wynn op onbeschaamde toon.

— Uw vrouw is niet van uw gezelschap gediend, mijnheer ! hernam Raffles toornig.

— Dat is een zaak tussen haar en mij ! hernam Wynn.

Nu liet weder de zwakke stem van de blinde zich horen :

— Ik heb gezegd, dat ik hem haat, mylord, ik heb hem gezegd, dat ik het ogenblik vervloek, dat hem weer op mijn weg heeft gebracht, nu ik eindelijk de rust meende gevonden te hebben; ik heb hem gezegd, dat ik liever zou sterven dan weer aan zijn zijde te moeten leven ! Ja, ik heb hem zelfs een grote som geboden, als hij zich wilde verbinden Engeland te verlaten en nooit weer hier terug te keren !

— U hoort het, mijnheer Wynn ! riep Raffles uit, terwijl hij zich met een blik van diepe afkeer tot de ellendeling wendde. Ik begriip uw beweegredenen volkomen ! Gij hebt u gehaast, na de voorlezing van het testament, dat uw echtgenote tot een schatrijke vrouw maakte, u naar Londen te begeven, waar haar adres u zeker bekend was. Gij hebt u verbeeld, dat het u gemakkelijk zou vallen haar weer onder uw wil te doen buigen en u in weelde te kunnen baden, na een liederlijk leven, dat men u maar al te duidelijk aanziet ! En nu deze vrouw u haar afkeer in het gelaat slingert, nu zij u zelfs geld heeft geboden om heen te gaan, nu zoudt gij willen blijven ?

— Dat wil ik, en ik zou wel eens willen zien, wie het mij zou beletten ! schreeuwde Wynn, buiten zichzelf van woede.

— Je zult onmiddellijk je zin hebben, vriend ! riep Henderson uit, die zich onmogelijk langer kon bedwingen.

Vóór Raffles iets had kunnen zeggen of doen, was de reus op Wynn toegetreden, en ofschoon deze zelf een krachtig gebouwd man was, tilde Henderson hem als een kind van de grond en smiet hem met zoveel geweld door het halfgebroken deel van de weder gesloten deur, dat de schurk plotseling aan ieders oog onttrokken was, vóór Raffles en de kleine Suzanne nog goed en wel begrepen wat er eigenlijk geschiedde.

Maar Raffles had zich spoedig hersteld. Hij keek Henderson streng aan en zei :

— Dat had ik je niet bevolen, James, is het wel ?

— Dat is waar, maar u kunt het achteraf nog wel doen, hernam de brave reus nederig, terwijl hij schuldbewust en met gebogen hoofd voor Raffles stond.

Intussen liet zich van de gang gekreun en luid gevloek horen. Toen verscheen er een van woede vertrokken gelaat voor het gat in de deur, vergezeld van een bevende vuist die naar Henderson was opgeheven.

— Ik zal het u beiden betaald zetten, daar kunt u op rekenen ! kwam het sissend over de lippen van Jefferson Wynn. Ik ruim nu het veld, maar gij vergist u, als gij denkt, dat ik de zaak hiermede laat rusten !

— Wel, ik wil haar evenmin laten rusten ! riep Henderson uit, terwijl hij een paar stappen naar de deur deed, met gebalde vuisten en gebogen rug.

Het bleke gelaat verdween met ongelooflijke snelheid voor de opening van de deur en een ogenblik later hoorden de aanwezigen slepende voetstappen in de richting van de trap en daarna het kraken van de treden.

HOOFDSTUK VII

EEN LAAGHARTIGE WRAAKNEMING

Suzanne had zich tegen haar moeder aangedrongen en haar armen om haar hals geslagen.

— Zal die vreselijke man nu heus niet meer terugkomen, mama? vroeg zij angstig. Hij zegt dat hij mijn vader is, maar dat kan niet, want mijn vader zou u toch nooit verdriet willen doen?

Er verscheen een smartelijke trek op het gelaat van de blinde.

— Laten wij er niet meer over praten, kind! Deze avond moeten wij geheel voor Mylord houden! Wij zijn hem zoveel verschuldigd en wij hebben veel met hem te bespreken.

Henderson had onmiddellijk de wenk begrepen.

— Ik zal het orgel even naar binnen dragen, Mylord, zei hij haastig, dan is mijn werk hier gedaan, tenzij u wenst dat ik hier blijf?

— Dat is niet nodig, James, antwoordde Raffles, je kunt naar huis terugkeren en zendt de taxi ook maar weg.

Henderson opende de deur, droeg het orkestorgel zonder enige moeite naar binnen en plaatste het op de plek, die Raffles hem aanwees. Toen de chauffeur het vertrek verlaten had, zei Raffles:

— Ik heb hier het kleine geschenk medegebracht, mevrouw, waarvan enige dagen geleden sprake was en ik hoop, dat u het nog wilt aanvaarden, ondanks uw veranderde positie, en bij wijze van aandenken aan onze kennismaking! U zult hier wel niet lang meer behoeven te wonen, maar gedurende die korte tijd moge het instrument u tot steun en opbeuring zijn!

De jonge vrouw dankte Raffles met tranen in de ogen en hierop ontspan zich een gesprek, dat hoofdzakelijk betrekking had op de maatregelen, die genomen zouden worden, met het oog op de veranderde levensomstandigheden van de blinde en de opvoeding van haar dochtertje.

Het was bijna tien uur, toen Raffles Mary Sanderson en de kleine Suzanne weer verliet, met de belofte, haar de volgende dag weer te komen opzoeken, en niet dan nadat een timmerman uit de buurt de vernielde deur zo goed mogelijk hersteld had.

Raffles haastte zich Hounsditch te verlaten en riep zo spoedig hij kon een auto aan, die hem weer naar huis terugbracht.

Charles ontving hem met een gelaat, waarop vreugde en ongerustheid om de voorrang streeden.

— James heeft mij zijn wedervaren verteld, Edward, begon de jonge man, toen de beide vrienden in de rookkamer gezeten waren, ieder met een stapeltje kranten van die avond voor zich. En geloof je nu, dat hiermede de zaak is afgelopen?

— Neen, Charles, dat kan ik, helaas niet geloven, antwoordde Raffles met gefronste wenkbrauwen. Weliswaar heb ik tegenover Mary Sanderson mijn ongerustheid niet te zeer doen blijken, maar ik vrees, dat die schurk er niet de man naar is, om een loze bedreiging te uiten en dat hij werkelijk met laaghartige wraakplannen rondloopt, wraakplannen, die tevens zijn hebzucht moeten bevredigen!

Reeds de volgende dag zou Raffles in het gelijk stellen. Het was ongeveer tien uur in de ochtend, toen er een huurauto voor het fraaie herenhuis in de Cromwellstreet stilhield.

Gaston opende de deur en zag hoe de chauffeur hem wenkte. Hij kwam naderbij en zag toen in de auto een nog jonge vrouw zitten, wier vreselijke bleekheid hem deed schrikken.

— Wie is die dame? Komt zij Lord Aberdeen een bezoek brengen? vroeg hij fluisterend.

— Iemand uit Houndsditch heeft mij van mijn standplaats gehaald en toen moest ik deze dame naar dit adres brengen. Ik wenkte u, omdat zij blind is en zelf de weg niet zou kunnen vinden!

Gaston trad op het portier toe en vroeg op meewarige toon, daar hij eerst nog aan een vergissing geloofde:

— Moet u werkelijk Lord Aberdeen spreken, mevrouw.

— Zeg uw meester, dat Mary Sanderson hem onmiddellijk vraagt te spreken.

— Wees dan zo goed op mijn arm te leunen, mevrouw, zei de oude Gaston vriendelijk.

De blinde steeg uit en zei toen:

— U bent zeker de bediende van Lord Aberdeen?

— Ja, mevrouw, dat ben ik.

— Wees dan zo goed de chauffeur even voor mij te betalen, hier hebt u mijn beurs, ik ben blind!

De oude bediende betaalde de man en deze reed weg.

Voetje voor voetje ging het zonderlinge paar langs het tuinpad naar de huisdeur en daarop geleidde Gaston de bezoeker naar een kleine ontvangsalon ter zijde van de grote vestibule.

— Wees zo goed hier een ogenblik te wachten, mevrouw, zei hij, ik zal aanstonds mijn meester gaan waarschuwen.

Zo snel zijn oude benen hem wilden dragen, begaf Gaston zich naar de kleine eetzaal, aan de Parkzijde gelegen, want hij begreep nu wel, dat het bezoek van deze zwijgende, bleke vrouw een ernstige rede moest hebben.

Hij klopte aan, opende de deur en zei op zijn zachte, slepende toon:

— Ik vraag excuus, Mylord, maar daar is een dame, die u aanstonds verlangt te spreken! Haar naam is Mary Sanderson.

Raffles verschrok zeer bij het horen van deze naam, want een onfeilbaar voorgevoel zei hem, dat slechts een noodlottige reden haar op deze ongewone tijd naar zijn woning kon voeren. Hij wisselde een snelle blik met Brand en begaf zich haastig naar het vertrek, waar Mary Sanderson hem wachtte.

Raffles schrok van haar bleekheid en hief pas met een schok het hoofd op. Zij zat daar onbeweeglijk bij het raam toen Raffles vlak bij haar was. Zij stond op en stak hem een sidderende hand toe.

— Zijt gij het, Mylord? vroeg zij toen.

— Ja, mevrouw! Is er iets ernstigs gebeurd, dat gij zo bleek ziet en mij op dit uur komt bezoeken?

— Iets vreselijks, Mylord! antwoordde Mary, terwijl zij zich weer op haar stoel liet vallen en met beide handen naar haar hoofd greep. Het is alsof ik gek zal worden.

— Wat is er dan gebeurd? vroeg Raffles.

— Suzanne is vannacht ontvoerd!

— Ontvoerd, zegt gij? herhaalde hij toonloos. Wanneer moet dat gebeurd zijn?

— Ik kan u de tijd, helaas, niet nauwkeurig opgeven! antwoordde de ongelukkige vrouw, maar het moet in het holst van de nacht geweest zijn!

— Deel het mij spoedig mee, zei Raffles. Ik ben u dankbaar, dat u aanstonds tot bij mij zijt gekomen, want wellicht zal ik u, als wij vlug handelen, kunnen helpen!

De jonge vrouw uitte een doffe snik en begon toen:

— Suzanne en ik hadden ons op de gewone tijd ter ruste begeven, misschien zelfs iets vroeger dan gewoonlijk, daar wij door het gebeurde zeer zenuwachtig waren en naar rust verlangden. Midden in de nacht schrok ik door een licht gedruis wakker. Het scheen van de kant te komen, waar het bedje van

mijn dochtertje staat. Wij slapen namelijk in hetzelfde vertrek. Ik sloeg er echter verder geen acht op en zou weer zijn ingeslapen, als een nieuw geluid mij niet opnieuw had doen opschrikken. Ik hoorde nu het ledikant van Suzanne duidelijk kraken en voorts het schuifelen van enige voetstappen. Ik richtte mij in bed op en vroeg halfsluipend: « Ben je wakker geworden, Suzanne? » Ik kreeg echter geen antwoord, maar in plaats daarvan voelde ik mij plotseling aangrijpen en een doek voor de mond binden. Een paar krachtige armen hielden mij op mijn bed vast. Als verlamd door schrik bleef ik liggen, maar spoedig herstelde ik mij en ik wilde om hulp roepen. Helaas ik was er niet toe bij machte, want men had mijn armen vastgebonden aan het bed, zodat ik de doek niet van mijn mond kon wegtrekken.

De blinde wachtte even en een siddering liep haar over de leden. Toen vervolgde zij op zwakke toon:

— Ik moet toen van ontzetting het bewustzijn hebben verloren; toen ik weer tot bezinning kwam, wist ik mijn hoofd zolang over het kussen heen en weder te schuiven, totdat ik de doek van mijn mond verwijderd had. Ik riep zo luid ik kon om hulp en aanstonds kwamen er enige burenschietsters, werklieden, die op het punt stonden aan de arbeid te gaan.

— Het was dus nog zeer vroeg in de ochtend? vroeg Raffles, die aandachtig had geluisterd.

— Ja, Mylord, het kan niet later dan vijf uur geweest zijn. Men maakte de touwen los, waarmee mijn armen vastgebonden waren. En terwijl dit geschiedde, vroeg ik naar mijn kind, mijn Suzanne! Stel u mijn ontzetting voor, Mylord, toen men mij mededeelde, dat haar bed leeg was. Ik begreep onmiddellijk, dat ik het slachtoffer van een laaghartige wraakneming was geweest en ook doorzag ik spoedig genoeg, wie hier achter moest zitten. Ik smeekte de burenschietsters de politie te waarschuwen, die zo spoedig mogelijk met haar onderzoek begon.

— Is het Jefferson Wynn, die gij verdenkt? vroeg Raffles op zachte toon.

— Wie anders dan hij kan het geweest zijn?

— En wat denkt gij dat zijn doel geweest is?

— Niets anders dan zich te wreken! Ik ken zijn laaghartige inborst, het is juist iets voor hem.

Raffles dacht een ogenblik na. Hij meende, dat er waarschijnlijk nog wel meer achter zou zitten dan een simpele wraakneming, maar hij wilde Mary Sanderson niet nodeloos ongeruster maken. Hij vroeg dus slechts:

— En hebt u de politie aanduidingen in die richting gegeven?

— Aanstonds, Mylord!

— En volgde de politie het aangewezen spoor?

— Ja zeker! Zij vond Jefferson Wynn in een klein logement, waar hij rustig een krant zat te lezen.

— En hoe was zijn houding?

— Hij toonde zich heftig verontwaardigd, dat ik hem had durven verdenken en hij verklaarde van niets te weten! De schurk ging nog verder en bood de politie zelfs aan, haar bij haar nasporing behulpzaam te zijn!

— Dan is het méér dan een wraakneming! Juist zoals ik dacht! bromde Raffles voor zich heen. Hij heeft verder strekkende plannen. Als het eenvoudig een wraakneming betrof, zou hij aanstonds aan de haal zijn gegaan! Nu hij de beledigde onschuldige speelt en zich aan het gevaar van een arrestatie bloot stelt, moet hij nog wat in het schild voeren! We zullen die signeur in het oog houden!

Toen vervolgde hij luid:

— Kunt u mij nog een en ander mededelen van de omstandigheden, waaronder de ontvoering plaats had?

— Slechts weinig, Mylord en dat moest ik van anderen vernemen. Onze kleine slaapkamer grenst aan een binnenplaats en men kan het enige venster gemakkelijk bereiken over een plat dak van een uitbouw, dat op zijn beurt, zonder moeite, van een der omringende huizen af beklommen kan worden.

— En denkt de politie dat de ellending, die het kind ontvoerde, die weg gekozen heeft ?

— Dat moet wel zo zijn, mylord, want het raam werd open gevonden !

— Was het dan van binnen niet vast gemaakt ?

— Waartoe zou dat nodig zijn geweest ? hernam Mary Sanderson. Wij waren arm en er viel bij ons niets te stelen.

— Heeft men geen politiehonden gebruikt om met de hulp daarvan het spoor van uw kind terug te vinden ?

— Dat hadden de schurken zeker voorzien, Mylord ! Zij hadden peper meegenomen en deze langs een groot gedeelte van de te volgen weg uitgestrooid en bovendien hadden zij stukjes van de kleren van mijn kind gescheurd en die in verschillende richtingen, waarschijnlijk door medeplichtigen, laten

verspreiden. Binnen tien minuten waren de honden het spoor bijster !

Raffles beet zich op de lippen.

— Dat verraadt een bekwame hand, mompelde hij. Ik vermoed, dat Wynn dit alles niet zelf bedacht heeft.

Hij trad op de jonge vrouw toe en legde zijn hand op haar schouder.

— U moet het mij niet kwalijk nemen, zei hij vriendelijk, maar ik zou wel gaarne weten of Jefferson Wynn wellicht bekenden heeft onder de dieven van deze wereldstad ?

Een bittere glimlach verscheen om de mond van de jonge vrouw.

— Dat is zeer wel mogelijk, Mylord ! Ik acht hem tot alles in staat.

Raffles greep de hand van Mary Sanderson en zei met krachtige stem :

— Ik beloof u, mevrouw, dat ik niet zal rusten voor u uw kind weer terug hebt.

HOOFDSTUK VIII

DE MOORDAANSLAG

Enige dagen waren verlopen, sedert de blinde om zulk een droeve reden een bezoek aan het huis van Raffles had gebracht.

De politie had al het mogelijke in het werk gesteld, om het spoor van de kleine Suzanne terug te vinden, maar alles was vruchteloos gebleven. Het was alsof zij door de grond was gezonken.

De ongelukkige moeder had zelfs een beloning van duizend pond sterling uitgelooft voor iedereen, die aanwijzingen kon geven, welke tot de ontdekking van de verblijfplaats van het meisje zouden leiden, maar ook dit bleek vruchteloos.

Ook Raffles had zich duchtig geveerd. Hij had getracht met de hulp van zijn trouwe hond, Busto, een spoor te ontdekken, maar spoedig had hij die poging moeten opgeven.

Het was in de avond van de tweede dag na deze gebeurtenissen, toen de twee vrienden in de bibliotheek zaten en het geval bespraken. Het gelaat van de Grote Onbekende was bleek en een diepe rimpel vertoonde zich tussen zijn twee scherp getekende wenkbrauwen. Hij trommelde ongeduldig met de vuist op het tafelblad en riep uit :

— Er kan geen twijfel aan bestaan,

of die ellendeling, Jefferson Wynn, heeft dit laaghartige stukje bedreven. Maar hoe kunnen wij het bewijzen? Hij heeft alles zo goed verborgen gehouden, naar het schijnt, dat ieder onderzoek vruchteloos lijkt. Hij gaat weinig uit. Wij hebben hem zeer nauwkeurig doen nagaan en zelf gevolgd, maar de schurk schijnt het te ruiken en hij blijft steeds in de buurt van zijn hotel!

— Is het wel zeker, dat hij het gedaan heeft, beste Edward?

— Hij wil tot iedere prijs het reusachtige vermogen van zijn vrouw meester worden en nu het niet goedschiks gaat, zal hij het wellicht met geweld proberen! En daartoe was de ontvoering van zijn kind de eerste stap. Alles is voortreffelijk geregeld en Wynn geeft zich niet bloot! Hij begrijpt natuurlijk zeer goed, dat hij in het geheim bespied wordt en hij denkt er niet aan, zich naar de plaats te begeven, waar Suzanna zit opgesloten!

— Hoe stel je dan het verdere verloop van de zaak voor?

— Misschien wil hij eerst de arme vrouw goed murw maken en haar dan, als hij eenmaal aan de waakzaamheid van de politie ontsnapt is, een voorstel doen, om hem, al ware het slechts in schijn, weer in genade aan te nemen, in ruil voor haar kind.

— Ben je vandaag nog bij Mary Sanderson geweest?

— Ja, Charles en haar toestand baart mij zorg. Zij is zeer overspannen en zij kan geen rust vinden. Zij wil ook volstrekt niet verhuizen en een woning betrekken, die haar beter past, vóór zij Suzanne heeft teruggevonden. Zij verbeeldt zich, dat het kind misschien op een onbewaakt ogenblik kans zal zien te vluchten en dan natuurlijk aanstonds naar het oude huis zou teruglopen!

— Maar als wij zelve die Wynn eens duchtig aanpakten, Edward?

— Ik geloof, dat zulk een optreden in dit bijzondere geval weinig zou baten, Charles, zei Raffles hoofdschuddend.

— Zou Wynn lid zijn van een of andere bende misdadigers? vroeg Brand.

— Dat zou mij althans niets verwonderen! Ja, ik ben er bijna zeker van!

— Het is ellendig, hier werkloos te moeten zitten en kalm te moeten afwachten wat mijnheer Jefferson Wynn belijft te doen!

— Eenmaal zal de kerel zich toch wel verraden en als wij maar eerst de kleine Suzanne terughebben, dan zou ik wel eens willen zien, dat hij het Mary Sanderson nog langer lastig maakt. Ik heb het wetboek nog eens nagelezen en dat zegt, dat de echtgenoot volstrekt geen rechten meer kan doen gelden, als hij zijn vrouw moedwillig verlaten heeft en langer dan vijf jaren achtereen niet onder één dak met haar heeft gewoond. De vrouw kan dan onmiddellijk echtscheiding eisen en de rechter kan uitspraak doen, zonder zelfs de echtgenoot te horen!

— En als het kind bij de vader is en de vrouw sterft?

— Dan... dan...

Raffles voleindigde de zin niet, maar keek Brand met grote ogen aan. Eensklaps stond hij op en greep Brand bij de arm.

— Ga onmiddellijk mee, riep hij uit. Je hebt daar, misschien onwillens, een tweede mogelijkheid aangeroord, waaraan ik zelfs nog niet gedacht heb! Kom spoedig, haast je wat! Ik geloof, dat Mary Sanderson groot gevaar loopt!

Charles, aangestoken door de opwindende, die zich van Raffles had meester gemaakt, ijelde met zijn vriend het vertrek uit en trok in de vestibule haastig zijn jas aan, terwijl Raffles James Henderson door de telefoon waarschuwde. Slechts weinige minuten later stond een der grootste auto's voor de deur.

— Naar het huis van mevrouw Sanderson! riep hij de chauffeur toe.

Snel raasde de auto door de straten van Londen en reed zo snel mogelijk door de nauwe straten en stegen van Houndsditch, tot zij stil hield voor het oude, smalle huis.

Raffles opende zelf het portier en liep snel op de huisdeur toe. Hij scheen door een zonderlinge onrust te zijn

aangegrepen. Spoedig hadden zij de bovenste verdieping bereikt. Raffles klopte aan de deur van de woning van Mary Sanderson.

Alles bleef stil daarbinnen.

— Hoe laat is het ? vroeg Raffles op gedempte toon

— Bijna twaalf uur ! antwoordde Brand. Misschien is zij reeds naar bed ?

In plaats van te antwoorden klopte Raffles hard met zijn sleutel op de deur, zonder er zich om te bekommeren, dat de bureu wel eens wakker konden worden. Geen antwoord ! Wel echter ging er op dezelfde verdieping, aan de andere zijde van het portaal, een deur open en een nijldige stem riep :

— Wat betekent dat heidense lawaai ! Ben je dol geworden ?

— Volstrekt niets, lieve dame, antwoordde Raffles, zo vriendelijk hij kon. Wij zouden echter gaarne van u weten, of mevrouw Mary Sanderson thuis is ?

— De blinde ? Neen, die is om een uur of half negen uitgegaan en nog niet terug !

— Ik dank u zeer voor uw inlichtingen, juffrouw, zei Raffles, terwijl hij zich de trap weer afhaastte, op de voet door Brand gevolgd.

Voor de deur, onder een lantaarn, wisselden de beide mannen een ernstige blik met elkander. Het was alsof zij elkanders gedachten wilden lezen. Toen begon Brand :

— Als de arme vrouw maar geen ongeluk overkomen is !

— Diezelfde opmerking had ik willen maken, Charles, wij zullen aanstonds onderzoek doen ! Kom mee naar het dichtsbijzijnde telegraafkantoor, dan zullen wij alle ziekenhuizen opbellen ! Ik moet zekerheid hebben !

Henderson reed de twee vrienden, zo snel de wagen wilde lopen, naar het telegraafkantoor en dadelijk begonnen de nasproingen.

Terwijl Brand links en rechts telegrammen verzond, trad Raffles de telefooncel binnen.

Na een kwartier kwam hij met een bleek gelaat weer te voorschijn en zei op gedempte toon tot Brand :

— Houdt maar op met seinen, mijn jongen, ik heb bericht ! Mary Sanderson is een uur geleden uit de Theems opgehaald, dicht bij de Towerbridge. Zij zou stellig verdronken zijn, als het hondje haar niet onmiddellijk was nagesprongen en haar met inspanning van al zijn krachten zo lang boven water had weten te houden, tot er hulp kwam opdagen !

— Grote hemel ! Hoe is haar toestand nu ?

— Zij zweeft tussen leven en dood, maar de geneesheer van het Sint Thomas-hospitaal, waar zij is opgenomen, heeft alle hoop nog niet opgegeven. Kom mee, wij gaan er aanstonds naar toe ! Mijn voor gevoel heeft mij dus niet bedrogen !

— Je gelooft dus... ?

— Ik geloof aan boos opzet, Charles. Het fortuin van Mary Sanderson is nu onbeheerd en de vader zou het recht hebben het voor zijn dochter op te eisen, dat wil zeggen, dat hij er mee zou kunnen doen wat hij verkoos !

Onder het spreken hadden de twee vrienden de auto weer bereikt.

— Rijd zo snel je kunt, naar het St. Thomashospitaal, James ! riep Raffles Henderson toe.

En daarop begon opnieuw een dolle rit door de drukke straten van Londen.

Een half uur later stond de auto voor het ziekenhuis stil en spoedig daarop werden de beide mannen in de zaal toegelaten, waar Mary Sanderson, doodsbleek en moeilijk ademhalend, op haar sponde terner lag.

Raffles maakte zich aanstonds als Lord William Aberdeen bekend, noemde de naam van de vrouw, die zoeven uit de Theems was opgehaald en verkreeg gemakkelijk, dat zij met bed en al naar een afzonderlijke kamer werd vervoerd.

Daar voegde de geneesheer, die op dat ogenblik dienst had, zich bij hen.

Raffles wendde zich tot de dokter en vroeg :

— Het is zeker ernstig, dokter ?

— Ongetwijfeld, Mylord, en als haar dapper hondje het een paar minuten

eerder had opgegeven, dan zou zij reeds niet meer leven! Maar zoals de zaken nu staan, ben ik er zeker van, dat een goede nachtrust en een doelmatige behandeling haar binnen enkele dagen en misschien nog wel eerder weer op de been zullen brengen.

— Zij zal dus niet sterven, dokter?

— Zeker niet, als zich geen onverhoedse complicaties zullen voordoen.

— Maar, die complicaties zouden kunnen komen, nietwaar? vroeg Raffles, terwijl hij de dokter strak aankeek

— Wat bedoelt u, Mylord? vroeg de geneesheer verwonderd.

— Ik bedoel, dokter, dat u mij en deze dame een zeer grote dienst zoudt bewijzen, of, om mij duidelijker uit te drukken, dat u een gewetenloze schurk zoudt helpen ontmaskeren, als u slechts enige ogenblikken naar mij zoudt willen luisteren, fluisterde Raffles.

En daarop nam hij de geneesheer onder de arm en voerde de verbaasde aesculaap naar een aangrenzend vertrekje.

HOOFDSTUK IX

DE ONTMASKERING

Twee dagen waren verlopen.

Toen bevatte de Times het volgende lakonieke berichtje.

« Naar wij tot ons leedwezen vernemen, is mevrouw Mary Wynn, geboren Sanderson, de erfgename van ettelijke millioenen, slechts weinige dagen nadat zij haar groot vermogen had aanvaard, door een noodlottig toeval — de arme vrouw was blind — in de rivier gelopen en is in de afgelopen nacht aan de gevolgen van dit noodlottig ongeluk bezwekend. »

Raffles las dit berichtje glimlachend aan Brand voor, terwijl de beide mannen in de eetkamer van hun huis in de Cromwellstreet zaten.

— En wat denk je nu, dat Wynn zal doen? vroeg Brand.

— Wel, dat is duidelijk, dunkt me! Hij zal eerst zogenaamd de kleine Suzanne « aan de klauwen van haar ontvoeders ontrukken » en vervolgens zal hij met het kind naar de notaris gaan, zich bekend maken, zijn papieren to-

nen en de nalatenschap van zijn vrouw voor zich opeisen, om dit zogenaamd voor het kind te beheren.

— Heb je de notaris daarvan op de hoogte gesteld?

— Ja, hij is een oud vriend van mij!

— En wat doen wij?

— Wel, wij zullen natuurlijk Jefferson Wynn een behoorlijke ontvangst bereiden, zei Raffles glimlachend.

— Hoe is het met Mary?

— Zij gaat goed vooruit en misschien mag zij overmorgen al weer het bed verlaten. Wat zal de arme vrouw verheugd zijn, als wij haar kind weer in haar armen zullen voeren!

De volgende dag brachten de bladen roerende bijzonderheden over de wijze waarop « de heer Jefferson Wynn, met gevaar van zijn leven, zijn dochttertje ontrukkt had aan de handen van de boewichten, die het aanvallige meisje, naar onze lezers zich zullen herinneren, uit de woning van Mary, zijn vroegere echtgenote ontvoerd hadden ».

Er was echter in Londen althans één persoon, die deze bijzonderheden niet ter lezing kreeg en dat was de blinde, voor wie dit alles met het oog op haar toestand, zorgvuldig verborgen werd gehouden.

De volgende dag begaven Raffles en Brand zich naar de oude notaris, die de zaken van Mary's vader steeds had beheerd.

Zij vonden de grijsaard in zijn werkkamer, bezig met het nasuffelen van een paar oude papieren.

Hij stond op, teneinde de bezoekers te begroeten en zei toen :

— Het verheugt mij, dat u gekomen bent, Mylord ! Ik verwacht Wynn over een half uur, met dé kleine !

— Zoveel te beter ! riep Raffles opgewekt uit. En zult u mij in de gelegenheid stellen, enige woorden met onze vriend te wisselen ?

— Dat heb ik u immers beloofd ! riep de oude heer uit. Ik heb er onze wetten nog eens op nagelezen en het is volmaakt uitgesloten, dat Wynn nog het recht zou hebben op de nalatenschap van mijn vriend Sanderson, als het bewezen kan worden, dat hij inderdaad gedurende vijf achtereenvolgende jaren niet naar zijn vrouw heeft omgekeken.

— Dat zal ons zeer gemakkelijk vallen !

— Echter zou ik wel in de noodzakelijkheid zijn geweest, hem het geld uit te betalen, als zijn vrouw overleden was aan het ongeluk, dat haar enige dagen geleden getroffen heeft.

— Het ongeluk, zegt u ? hernam Raffles op eigenaardige toon. Geloof u dan dat hier van een ongeval sprake is, notaris ?

— Maar wat denkt u dan ? riep de oude heer verschrikt uit.

— Ik denk, dat hier moord in het spel is ! antwoordde Raffles kortaf.

— Grote hemel ! riep de notaris. Maar dan moet onmiddellijk de politie worden ingelicht !

— Dat zal zij ook wel, als wij maar eerst de hoofdschuldige in handen hebben, zei Raffles kalm. En als Wynn komt...

— Wat ! U denkt, dat Wynn zelf... riep de notaris uit, terwijl hij verbleekte.

— Ik denk althans dat hij een niet gering aandeel heeft gehad in deze duivelse zaak ! antwoordde Raffles. Hoe dan ook, wij zullen het heerschap aan de politie overleveren, op beschuldiging van medeplichtigheid aan poging tot moord ! Ik geloof, dat onze wet dit zeer streng straft, is het niet zo ?

— Met minstens zes jaar gevangenisstraf, Mylord !

— Zeer goed ! En als de echtgenoot een ontorende gevangenisstraf achter zich heeft, is het zeker volkomen uitgesloten, dat hij nog ooit rechten op zijn vrouw zou kunnen doen gelden ?

— Volkomen !

— Dan is alles in orde ! Het overige kunt u gerust aan ons beiden overlaten !

De beide vrienden schoven een gordijn wat terzijde, traden het naastgelegen vertrek binnen en lieten de deur open, waarna het gordijn weer dicht viel.

Zij behoefden niet lang te wachten. Er waren nauwelijks tien minuten verlopen, of de bediende kwam het bezoek van Wynn aankondigen.

Hij had zich geheel in het zwart gekleed en deed blijkbaar alle moeite een meewarig gezicht te trekken, hetgeen hem maar half gelukte.

Met de kleine Suzanne, die er zeer verschrikt uitzag, aan de hand, trad Wynn het vertrek binnen en maakte aanstonds een diepe buiging voor de notaris. Met een stem, die hij vruchteloos aangedaan poogde te doen klinken, begon Wynn :

— Ik behoef u natuurlijk niet te zeggen, mijnheer de notaris, welke droevige omstandigheden mij hierheen voeren ! Mijn lieve vrouw, die ik zozeer heb liefgehad, is overleden en op mij rust thans de zware taak mijn enig dochtertje in hare geest op te voeden ! En tevens kom ik om... de geldelijke aangelegenheden te regelen !

— En die zijn zeker niet van het minste gewicht, mijnheer Wynn ? merkte de notaris droegjes op, terwijl hij de

ellendeling een doordringende blik toewierp.

— Ja, mijnheer de notaris, dat weet ik! zei Wynn op meewaardige toon, ofschoon zijn ogen schitterden van hebzucht.

— U zult echter eveneens wel weten, dat u volstrekt geen aanspraak op dat bedrag had kunnen maken, als uw vrouw in leven was gebleven en zij er bij volhard had u niet weer in haar huis te willen ontvangen!

— Zegt de Engelse wet dat? vroeg hij schamper.

— Dat zegt de Engelse wet, mijnheer Wynn! U hebt uw vrouw jaren geleden moedwillig verlaten en hebt langer dan vijf jaren niet naar haar omgekeken, zodat u geen aanspraken hoegenaamd meer zou kunnen maken!

— Maar als zij gestorven is, zonder testament te maken, dan gaat haar vermogen toch op haar kind over?

— Ongetwijfeld!

— Welnu, wat valt er dan nog te praten? riep Wynn uit. Mary Sanderson is dood en...

— Dat lieg je, ellendige schurk! viel een krachtige stem hem in de rede en tegelijkertijd traden Raffles en Brand het vertrek binnen.

Als door een slang gestoken, deinsde Wynn achteruit en wierp de twee mannen, die daar zo onverhoeds waren binnengetreden, een valse blik toe. Eensklaps scheen hij hen te herkennen, want zijn gelaat vertrok zich tot een boosaardige grijns.

— Wacht eens, ik geloof, dat ik die mooie mijnheer daar ken! Mag ik u vragen waar gij u mede bemoeit, mijnheer? zo wendde hij zich op brutale toon tot Raffles.

— Dat sta ik u bij hoge uitzondering toe, mijnheer, antwoordde Raffles, op ijskoude toon. Ik bemoei mij met de zaken ener ongelukkige vrouw, die gij in het verderf hebt willen storten en die in mij al haar vertrouwen heeft gesteld! U dacht, dat u haar vermoord had, nietwaar? Welnu, u hebt u bedrogen, zij leeft!

Wynn kromp ineen, als onder een zweepslag. Hij keek om zich heen als een wild dier in zijn kooi. Blijkbaar zag hij in, dat zijn spel verloren was. Plotseeling deed hij een sprong naar de deur en wilde wegijlen, het kind met zich meesleurend. Maar Brand was hem te vlug af. Hij was met een paar passen bij hem en versperde hem de weg. De schurk greep naar zijn zak, maar Raffles, die hem gevolgd was, vatte hem vlug bij de pols en zei op straffe toon:

— Steek je beide handen op.

Wynn keek beurtelings van de ogen van de man, die tegenover hem stond, naar de glinsterende loop van de revolver, welke thans op zijn borst gericht was en stak, doodsbleek van woede, langzaam zijn beide handen op.

— Ga daar in die hoek zitten en verroer je niet! ging Raffles voort.

De ellendeling gehoorzaamde aarzelend.

— Wees zo goed even om de politie te telefoneren, mijnheer Brand, ging Raffles voort. Stel haar op de hoogte van wat hier gebeurd is, en zeg haar, dat Lord William Aberdeen, Jefferson Wynn beschuldigd van medeplichtigheid aan poging tot moord op zijn echtgenote!

Brand volgde het bevel op en een half uur later zat Jefferson Wynn achter slot en grendel.

De notaris en Suzanne hadden dit gehele toneeltje, bleek en bevend gevolgd.

— Gij herkent mij zeker wel, lief kind? vroeg Raffles.

— Zeker, Mylord! antwoordde het meisje opgewonden. Hoe zal men u kunnen vergeten, als men u eenmaal gezien heeft?

Raffles glimlachte over deze naïeve vleierij en ging toen voort:

— Dan zullen wij aanstonds naar je lieve moeder gaan, mijn kind! Wij zullen haar verrassen, wie weet welk een gunstige uitwerking dat op haar heeft! Doe vooral niets, vóór dat ik het je zeg en volg goed mijn instructies op! Ik zal je die in de auto wel geven!

Het drietal nam haastig afscheid van de vriendelijke notaris en ongeveer twintig minuten later stond de auto stil voor het ziekenhuis, waar de blinde nog steeds verpleegd werd.

De geneesheer-directeur, telefonisch van alles op de hoogte gebracht, geleidde de bezoekers naar het vertrekje, waar Mary Sanderson alleen verbleef.

Hij opende de deur en riep van de drempel:

— U bent immers wakker, mevrouw Sanderson?

De blinde hief het hoofd op, bij het horen van die stem en antwoordde:

— Ja, dokter, ik ben klaar wakker!

— Zoudt u een kleine verrassing kunnen verdragen? Luister dan eens goed.

Een ogenblik was het doodstil en toen klonk een doordringende kreet door het vertrek:

— Moeder!

Het was de kleine Suzanne, die deze kreet geslaakt had!

De blinde werd zo bleek als 'n doek, stak de handen in de richting van de deur uit, slaakte een snerpemde gil en viel toen bewusteloos achterover.

De geneesheer snelde toe, maar aanstonds nadat hij haar pols had gevoeld, verkreeg zijn gelaat een verheugde uitdrukking.

— Kom over een kwartier terug fluisterde hij, ik geloof, dat ik u dan goed nieuws kan mededelen!

De drie personen verlieten het vertrek weer en een half uur ging in de grootste spanning voorbij. Toen verscheen de geneesheer weer met schitterende ogen en wenkte hen om met hem mee te gaan.

Hij vatte het meisje bij de hand, legde zijn arm om haar schouders, leidde haar het vertrek binnen en zei op zachte toon:

— Ga uw moeder omhelzen, mijn kind! De schok heeft haar genezen. Zij kan weer zien!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Gouden Wisselbeker

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen » Hasselt

2001. — Een Miljoenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van « Goudhaar ».
29. — « Goudhaar ».
30. — De Smokkelkoningin.
31. — De Misdad in de trein.
32. — De Revue-Girl.
33. — Professor Shirley.
34. — De Kit van Wong Li.
35. — De Gewaande Radjah.
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
37. — De Duivels van de Gele Zee.
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
39. — Vijftig tegen één.
40. — Ilona, de avonturierster.
41. — De Kelder des Doods.
42. — De onverwachte terugkeer.
43. — Rode Bill krijgt een lesje.
44. — De Stem van het Verleden.
45. — Zwarte Anna.
46. — Het Juweel van Prins Omar.
47. — Gevaarlijk spel.
48. — Het Goud van de Metropitanbank.
49. — De Bende van Myra Bonati.
50. — Merry-Kid de verklikker.
51. — Het Veriaten Slot.
52. — De Riolen van Parijs.
53. — Rovers en Verraders.
54. — Een documentenjacht.
55. — De Verijdelde Ontvoering.
56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
57. — Een Mislukte Samenzwering.
58. — De Kooi des Doods.
59. — Jacht op Fortuin.

IN VOORBEREIDING :

60. — De Gouden Wisselbeker.
61. — Een Fatale Vrouw.
62. — Een moderne Blauwbaard.

